

Sveti
Pashal
Bajlon-
ski

zaveznik
častivcev
Sv. R. I. ~
prosi za nas

Molimo Te, Najsvetejši
Gospod Jezus Kristus
Tu in po vseh tvojih
cerkvah, ki so po
celem svetu, in te +
slavimo, ker si po
svojem svetem križu
svet odrešil

Molitev Sv. Franciška
Asiškega pred
Najsvetejšim

C
VETJE
z vrtov sv. Franciška

Vsebinska 4. številke

Kakor žejni jelen po studencu hrepeni	97
Mati v jeseni življenja	98
Marjetica — vzorna tretjerednica	99
Pokorščina in preprostost sv. Frančiška	103
Čednost pod skromno streho	105
Jezus in grešnica	109
Beseda božja in življenje	111
Življenje velike žene	112
II. evharistični kongres	117
Iz pisem našega slovenskega kitajskega misijonarja p. Baptista Turka	119
Razgled po svetu	120
Obračun našega krščanstva	123
Dejavnost	126
Pax et bonum — Mir in vse dobro!	127
Nove knjige	128

Rimsko serafinski koledar za leto 1935

A p r i l

1 P	Čm.	S. Hugo, S. Venancij.	16 T	VO. PO.	S. Benedikt Jožef Laber.
2 T		B. Leopold I. r. S. Frančišek P.	17 S	VO.	S. Rudolf, S. Anicet.
3 S		B. Gandulf in Janez I. r.	18 Č	VO. PO.	Veliki četrtek.
4 Č	PO.	S. Benedikt I. r. S. Izidor.	19 P	VO.	Veliki petek.
5 P		S. Vincencij F., S. Irena.	20 S	VO.	Velika sobota.
6 S		B. Marija Krescenci'a 3. r.	21 N	VO. PO.	VSTAJENJE GOSPODOVO.
7 N		5. postna ali tiha. B. Viljem 3. r.	22 P		Velikonočni ponedeljek.
8 P		B. Julijan I. r.	23 T	PO.	B. Egidij Asiški, I. r.
9 T	Čm.	B. Tomaž Tolentinski I. r.	24 S	PO.	S. Fidelij Sigmarinški I. r.
10 S		B. Marko I. r.	25 Č		S. Marko evang.
11 Č		S. Leon I. papež.	26 P		S. Klet in Marcolin.
12 P		Žalost. Mati božja. B. Angel I. r.	27 S		S. Zita. S. Peter Kanizij.
13 S		S. Hermenegild muč.	28 N	PO.	Bela nedelja. S. Lukezij 3. r.
14 N	VO. PO.	6. postna ali cvetna. S. Justin.	29 P		S. Peter muč. S. Robert.
15 P	VO.	S. Helena. S. Teodor.	30 T	PO.	S. Jožef Benedikt Kotolengo I. r.

Razlaga kratic:

VO. = vesoljna odveza. PO. = popolni odpustek. Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani reg. zadr. z neom. zavezo

Miklošičeva cesta 6 (v lastni palači)

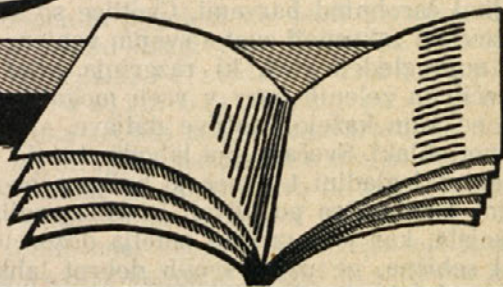
obrestuje hranilne vloge po najugodnejši obrestni meri

NOVE VLOGE, vsak čas razpoložljive, obrestuje po 3%

CVETJE

Letnik LII.
Ljubljana

1935 - IV.
April

P. KRIZOSTOM:

Kakor žejni jelen po studencu hrepeni...

(Zgodba o bl. Imeldi Lambertini.)

*Imelda v cerkev tiho je prišla
vsa žalostna od hrepenenja prevelikega
je šepetaje govorila in prosila:*

*»Kakor žejni jelen po studencu hrepeni,
tako si moja duša Jezusa želi.
Pridi, pridi, sladki ženin moj,
v obhajilu svetem skleni se z menoj!«*

*Mašnik je obhajal vernike.
Imelda pa željno v ciborij zre
in ponavlja hrepenече:
»Pridi, Jezus, vir vse sreče!«*

*Naenkrat iz ciborija
se dvignila je Hostija.
K Imeldi je odplavala vsa bela,
nad njeno glavico je obvisela.*

*Duhovnik je razumel Jezusov migljaj.
Vzel je plavajočo Hostijo
in z njo obhajal deklico.
Imelda začutila v sebi je neskončni raj;
v nebes sijaj se je zazrla.
Klečala je negibno in molila,
globoko glavico sklonila —
na Jezusovem srcu je umrla — — —*

*Okusila sladkost je božjega Telesa
in odhitela k angelom v nebesa.*

Mati v jeseni življenja

Poletje gre naglo mimo nas in že se razprostire po deželi jesen z vso svojo resnobo. In vendar je tudi jesen tako izredno lepa. Jasni solnčni dnevi se vrste drug za drugim, tekmujejo s prelestjo pomladi ter jo skoraj da prekašajo s svojimi čarobnimi barvami. Cvetlice so sicer že odcvetele, le tu pa tam nas razveseli zakasneli cvet s svojim vonjem. Zato pa je gozd, dobrava in livada nepregleden cvet, ki razgrinja pred nami prostrane vrtove rumenih, rdečih in zelenih barv v vseh mogočih odtenkih. V najrazličnejših obrisih se nam kažejo vabljuje daljave, visoko nad nami pa mirno hodijo svojo pot oblaki. Svečano kot labodi plavajo v sinjem ozračju, zrcalijo se v čisti jezerski gladini ter mečejo bežne sence na zemljo, kjer pospravlja zadovoljni kmetovalec po njivah in vinogradih, kar je pomlad v veselem upanju sejala, kar je v vročini poletja dozorelo.

Toda jesen ni sebična, ne uživa svojih dobrot lahkomišelnost. Jesen dela za druge, kakor delajo drugi zanje. Komaj so pridelki pod streho, že stopa poljedelec po strnišču, orje ter reže globoke brazde v zemljo in seje dobro seme. Naj le pride mrzla zima, pomlad bo pokrila obdelane njive s svežim zelenjem ter pripravila delo novemu poletju, novi jeseni.

Kljub temu pa prevzame človeka nekaka melanholija, otožnost, ko gleda odpadajoče listje. Posamezna drevesa so že gola, ostala osuje lahen vetrič, ki pihlja od jezera sem. Marsikdo se prestraši, ako zašušti ovenel list poleg njega, za tem zopet drugi in tretji. Kako bo prirodo opustošil šele vihar, ki tako rad drvi preko livad v mesecu Vernih duš! Ptice selilke ga slutijo ter še o pravem času odlete na solnčni jug.

Nižje doli vise po drevesih in grmičih pajčevinaste nitke, se od vejice do vejice razprostira nežna tenčica, ki bolešno lega na umirajočo lepoto matere zemlje. Zvečer pa, ko zatone za gorami škrlatno rdeče sonce, obkroženo od lahkih oblačkov, ko zažari jezero, da bi človek mislil, da beži pred njim tekoče zlato, tedaj šinejo iz jarkov in kotanj meglice, se počasi plazijo po gorskih pobočjih ter se razprostrejo čez mesta, vasi in jezera kot nepregleden mrtvaški prt.

Jesen se približa tudi življenju matere. Tudi njena jesen je lepa. Idilična tihota lepote in miru. Glasen hrup dneva je umolknil in že se čutijo tisti mirni, tih glasovi, ki done v svečani uri delopusta, tupatam se oglašajo z daljave, često pa prihajajo iz skrivnostnih globin duše. Zdi se, kakor da šele zdaj zori sad vse grenkobe in vseh težav, ki jih je pretrpela v življenju. Le pogledite ono, rekel bi, nadzemesko nežnost priletnih ljudi, ki človeka kar očara. Nikakih trdih, silnih kontrastov in nasprotij. Življenje je vse izravnalo. Mila večerna zarja zadovoljnosti, modrega razumevanja in srčnega odpuščenja obseva vse, tudi očeta in mater. Ganljivo prijateljstvo ju veže, nesebična vdanost, vesela zavest, da se jima bliža po prestanih borbah in viharjih blažen pristan večne domovine.

Toda tudi mater zajame v jeseni življenja boleost ločitve. Tudi iz njenega doma se poslove otroci. Saj vemo, da je pisano, kako bo človek zapustil očeta in mater in se bo držal žene. To je velik zakon narave. Mati to razume, toda kljub temu trpi. Ali je sama kot mlada žena kdaj mislila, kako hudo je priletni materi, ko otroci odrastejo in zapuste dom?

Zlasti sedaj se zaveda, da jo vežejo svete pravice in dolžnosti. Nikomur ni namreč sreča otrok tako pri srcu kot materi. Zato pa mora tudi vedeti, koga so si izbrali za spremljevalca na potu življenja. Otrok ne sme zavreči dobro mislečega, preudarnega nasveta izkušene matere. Končno odločitev in vso odgovornost si pridrži vedno le otrok sam.

Vračajo se vsi nemirni, resni dnevi, v katerih se tehtajo vprašanja sre in se odločuje prihodnost življenja. V takih urah se spominjaš, mati, vseh tistih dni, ko si pred davnim časom sama razmišljala in preudarjala o poklicu in namenu sv. zakona, o tovarišu, ki te bo spremljal skozi življenje. Glavno vprašanje, ki ga mora zastaviti hči svojemu ženinu, je in bo vedno ostalo: »Kako je s tvojo vero?« Bridke izkušnje pričajo, da to vprašanje ni nekaj postranskega, ampak je velevažno in bistveno. Nikoli in pod nobenim pogojem ne smeš privoliti, da bi tvoj otrok sebe in svojo družino prodal drugi veri. Ko bi pa v svoji materinski slabosti to dovolila ali le trpela, te zadene težka krivda pred tvojo vestjo, pred tvojim otrokom, pred večnim Bogom in Sodnikom. Kako se boš mogla zagovarjati, če dovoliš svojemu otroku korak, ki je v najostrejšem nasprotju s tvojim verskim prepričanjem? Saj imaš sveto vero vendar za edino pravo in božjo, iz nje zajemaš najsvetejše in najgloblje resnice, ki so temeljna načela vsega tvojega življenja. Ta načela morajo voditi smer vsega človekovega mišljenja in delovanja. Kdor tu popušča, bije s svojo slabostjo resnici in svojemu značaju kruto v obraz. Ali se zaradi tako težkega prestopka ne čutiš kriva pred svojim otrokom? Tisočere izkušnje dokazujejo, da je otrok v stalni nevarnosti, da postane versko mlačen, da mnogokrat omahne in vero zataji. Ali je popuščanje v tako opasni zadevi ljubezen? Saj hoče ljubezen le najboljše. Najboljše pa ni vedno to, kar ugaja našim nagnjenjem, ampak največkrat ravno nasprotno. In če tvoj otrok odpade od vere naših očetov, ali ne veš, da potegne za seboj tudi vse potomstvo do zadnjega rodu? Kako boš to zagovarjala pred svojo vestjo in pred Bogom?

In Cerkev? Kako globoko rano ji zasekaš! Da je sv. Cerkev izgubila že toliko svojih otrok, so mnogokrat krive tiste površne, brezbrizne matere, ki niso mogle v usodnem trenutku izreči neizprosni: »Ne!« Pa se opravičuješ: »Partija je tako dobra.« Ali si pozabila, kaj pravi Gospod: »Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi?« Pa še porečeš: »Ne morem se več ustavljati solzam ljubljenega otroka.« Zakaj pa nikoli ne misliš tudi na solze in bol naše matere sv. Cerkve? Zakaj si pustila, da je tako daleč prišlo? Zakaj nisi takoj v začetku nastopila in odločno izjavila: »Tega ne trpim!« Srebrne niti mlade ljubezni se lahko pretrgajo, težke verige pa, ki jih je zvarila strast, razklene le sila. In s tako težko krivdo obtežen hočeš stopiti pred večnega Sodnika? Čim bolj se ti bo bližala smrt, čim bolj jasno boš čula šepet večnosti, tem bolj glasno bo kričala tvoja vest, da boš vedno strepetala ob misli na odgovor, ki ga boš dala v večnosti. Kako neizrečno brezupne so bile zadnje ure marsikatere matere, ki je že pred dolgimi leti dovolila svoji hčeri, da se je necerkveno poročila.

Mati, nikar in nikdar ne pozabi, kar sem ti danes povedal!

P. M. LEKEUX, O. F. M. — P. EVSTAHIJ:

Marjetica — vzorna tretjerednica

Leta 1907 je prišla v zavod sester Naše ljube Gospé v Bastnahu. Čez dve leti je mati stopila v pokoj, podjetje se je opustilo, hiša je bila prodana in družina se je preselila v Liège¹. Marjetica je tam pri sestrah križarkah nadaljevala svoje učenje kot zunanja učenka.

¹ Beri: Liège. Primeri zadnje številke, marec, str. 70. — Na str. 71. zadnje številke je prev. prezrl besedo egoist, da je izostala prip. pod črto: »Egoist« iz latinskega za-

Čeprav je bila Marjetka zelo nadarjena, ni vendar nikoli bila ‚sijajna učenka‘. Njeno učenje ni bilo sistematično², sama je bila pri tem le preveč neenakomerna. Matematike ali računstva se kar ni hotela prav poprijeti in pri knjigovodstvu se je samo namrdnila. Če sva se moj brat in jaz trudila, da bi njeno pazljivost obrnila na znani primer o vodnjaku in o cevah ali na preračunanje vsebine, se je seja navadno zaključila s poklonom:

»Ah, ti avša trdoglava!«

»Eh,« je odgovorila, »ali mislita, da je vajino blago tako mikavno?!«

Toda če je bil kakšen učni predmet ‚interesanten‘³, tedaj je njen duh žarel ter se je kmalu dvignil preko okvira šolskega pouka. Tedaj so bile v moji sobici, kjer sem se učil, dolge debate⁴ ali obravnave znanstvenih vprašanj, Marjetka me je pri teh razgovorih navdala z začudenjem nad jasnostjo, globokostjo in doslednostjo, kakršno pač redko najdemo pri mladi deklici.

Kmalu je nekatere izmed svojih učenk privezala nase in prijateljstvo je bilo tisti čas njena najbolj tehtna zadeva. Bilo je pač le prijateljstvo med mladimi deklicami; toda kljub temu je bilo pristržno in globoko.

Potreba, ljubezen oddajati in sprejemati, ljubiti in biti ljubljena, je bila njeno celo življenje vidna ter izrazita poteza njenega bistva, in ta posebnost zasluži, da jo omenimo, ni brez pomena: duše, ki razumejo ljubiti svoje soljudi, svojega bližnjega, znajo tudi Boga ljubiti.⁵ Enako čuvstvo in enaka privlačna sila jih vodita k enemu ali drugemu, vodita jih k svetosti ali pa k romanu⁶ podobnim doživljanjem, če ne še celo v pogubo. Človek, ki zmore ljubiti, more tudi svetnik postati. Zaznamovan je z znamenjem božanskega ognja, vse je odvisno le od tega, kam se obrne njegovo nagnjenje. — Bistroidno oko bi moglo v tej ljubezni, ki jo je razodevala mlada deklica, videti klico in zagotovilo bodočih junaških dejanj.

Prav pogosto smo govorili o tem, kako izkazuje naši Marjetki vdano ljubezen Marija D., njena najbolj zaupna prijateljica; bila je čedna plavo-

imka »ego« = jaz (v narečju: jest) izp. beseda pomeni: (pretiran) sebičnež; nasprotje »egoistu« (sebičnežu) je »altruist« iz latin. zaimka »alter« = drugi, drugi človek, bližnji; »altruist« = nesebičnik pametno ljubi sebe, pa tudi bližnjega. — Prip. prev.

² Sistematičen od starogrškega samost. sýstēma (sýstēma, naglas na prvem zlogu, naslednji ē (eta) dolg, zato v latin. systēma) = združitev, celota, sostav; sistematičen = sostaven, po načrtu in redu. — Prip. prev.

³ Interessanten od latin. glag. »intēresse« = biti komu do česa, zajemati, mikati koga; »interessanten« = zajemljiv, mikaven. — Prip. prev.

⁴ Debāta, od francoskega glag. débattre, izg. debātr' = obravnavati sem in tja v razgovoru. — Prip. prev.

⁵ Kdor hoče Boga resnično ljubiti, mora ljubiti tudi svojega bližnjega. Ta resnica je jasno razvidna iz sv. Pisma Stare in še bolj Nove zaveze. — Celo poganski pesnik, slavni starogrški igrokazni umetnik Sofokles polaga svoji junakinji Antígoni na jezik prelepe besede: Sovražiti nē, soljubit sēm na svēt prišlā. (Sophokles, Antígona, v. 523.) — Prip. prev.

⁶ Román. »Róma« se v latinskem jeziku imenuje mesto Rim; narodi, katerih jeziki so se razvili iz latinskega, se imenujejo romanski. Románski narodi, zlasti Francozi in Španci, so ustvarili posebno obširno zasnovano pripovedno pesnitev ali izmišljeno povest v nevezani besedi, ki se zato po svojem izvoru imenuje román. Ker je bila snov največkrat kakšna ljubézenska ali ljubavna zgodba, zato pomeni beseda román včasih tudi takšno zgodbo ali doživljanje. Glavna zgodba je sicer izmišljena, vmes so pa lahko vpleteni resnični dogodki, zgodovinski ali sodobni romanopisci dobro poznajo resnično življenje! — Po obliki so pravi romani umetnine, odlikuje jih prekrasen pesniški jezik; po vsebini so pa zelo različni, nekateri so nasprotni sv. veri in nrávnosti, nevarni zlasti mladini; drugi so pa spet pošteni in neoporečni, zelo koristni pametnim ljudem. Takšni so n. pr. romani nemške pisateljice Helene Haluške. — Prip. prev.

laska, plaha, zelo rahla in krotka, zvelikimi, baržunastimi očmi, podobnimi očem srnice, ki so pogosto počivale polne navdušenja in ljubezni na Marjetici. Povsod je hodila za njo kakor psiček in ni vedela, kaj vse naj bi ji darovala. Marjetica je sprejemala njene poklonitve in vdano spoštovanje ter jih je povračevala s pristrčno ljubeznijo in prikupno naklonjenostjo — v korist prijateljici! »Neverjetno je,« mi je rekla neka redovnica, »kako dobrodejno je Marjetica vplivala na to deklico.«

Vendar pa ni nič dalo slutiti, kako mogočen plamen je imel nekoč švigati kvišku iz njenega srca. Njene lastnosti niso prekašale navadnega reda. Seveda je bila pobožna, kakor se spodobi učenki redovnih sester križark, toda brez pretiranosti. Da, kakor pri večini kristjanov ta pobožnost tudi za njo ni bila vir, iz katerega vse poteka in vre na dan, ki vsako dejanje oživlja in posvečuje, temveč ji je bila le ena izmed mnogih dolžnosti, ki prosto obstaja zraven drugih. Seveda je bila Marjetka delavna v službi ljubezni do bližnjega ter je razvijala celo marljivo gorečnost za neko podjetje dobroteljnosti v Arsu, toda ne da bi si nalagala žrtve, s tisto prav za prav povsem prijetno soudeležbo in zavzetnostjo, ki slajša in lepša življenje; zatorej razume svet prav izvrstno, takšno vnemo za dobroteljnost združiti s samoljubjem. Mogel bi ji kdo reči besede, ki jih je Kristus govoril Petru: »Ti se opasuješ sam in greš, kamor hočeš,« to pa ni bilo težavno. — Nekdo drugi je moral priti, da jo je opasal s svojimi božjimi rokami ter jo popeljal tja, kamor ni hotela, tja, kamor noben človek ne more iti brez milosti.

Za sedaj se je zdelo, da ni niti najmanj sposobna, da bi mogla doseči navadni vzor svetosti. Muhasta navihanka, ki se je vedno ravnala po prvi misli, katera ji je šinila v glavo, lahko razdražljiva oseba in pa svetniška vdolbina! Njena kakor živo srebro nemirna narava je lahko smuknila čez mnogo reči in njene učiteljice so morale zmeraj znova krotiti njen živi in poskočni temperament. Bila je zelo samostojna, zelo rada se je le nase opirala ter urejala po svoje, bila je svojevoljna do trme, in utegnil bi jo kdo imeti za prevzetno, če ne bi bili njeni prestopki očitvidno samoodsební izrazi prirojene lastnosti, ki ni poznala navadnih običajnih oblik in ki se jim ni mogla prilagoditi.

Njeno gledanje na življenje, vzor, ki ji je plaval pred duševnimi očmi, njeni načrti za bodočnost, vse to je bilo enake vrste kakor njeno dušno stanje. Vse se je nanašalo in oziralo na pozemeljsko in časno, nič se ni dvigalo preko vzora tako mnogih kristjanov, ki so — pogani.

Temu se ni čuditi. Razen matere ji ni bil nihče dal zgleda svetosti. Na njeni poti se ni bil našel apostol, ki bi bil močan dovolj, da bi ji pokazal križ in rekel njeni željno prisluškujoči duši: »Moj otrok, tukaj je življenje, tukaj je edina lepota, edino znanstvo, edina ljubezen, vse drugo je prah, vse ostalo — prazen nič.« Vtepli so ji v glavo, da je »potrebno mnogo«, tudi za kristjano, da si je »treba preskrbeti službo in družabno stališče«, da se književnost in zemljemstvo ne smeta zanemarjati, seveda katekizem tudi ne, da, še to, da je verouk prav za prav na prvem mestu med učnimi predmeti.

⁷ Temperament od latinskega samost. temperamentum (= mešanje, namreč čustvenih svojstev in posebnosti; od glag. temperare = mešati); temperament označuje vsakega človeka zlasti po njegovi čustveni strani in sploh po naravnih prirojelih svojstvih. Nekateri so jezljivi in pogumni, drugi veseli in lehkomiselni, nekateri žalostni in črnogledi, drugi spet počasni in brezbrizni itd. Namesto tuje izposojene besede »temperament« pišejo nekateri »čud, čudi«, drugi »narav, naravi«; ker pa te dve besedi nista udomačeni med priprostim ljudstvom, zato je že rajni pč. g. Anton Kržič v svoji knjigi »Osmero blagrov« nasvetoval, naj se z mirno vestjo poprimemo izraza »temperament«, ki ga itak poznajo vsi izobraženi narodi. — Prip. prev.

Toda niso ji povedali, da je katekizem vse, da v izpolnjevanju njegovih prepovedi in zapovedi ter navodil obstaja življenje krščanskega človeka, da smo mi le zato na svetu, da bi te zapovedi in navodila izpolnjevali, in da vse ostalo, kar se na to ne ozira in ne nanaša, nima nobene vrednosti. Ljudje se čudijo, da je tako malo svetnikov. Kako neki naj zemljani postanejo sveti?! — Dvajset dolgih let, neskončno dragocenih dvajset let, ko se razvijajo duše, so jim vtepali v glavo načela ali vodila, ki so svetosti naravnost nasprotna, skušajo jih — učitelji in vzgojitelji — privedi na meščansko višino, marljivo jih uče, naj si iščejo kraljestva sveta, poučujejo jih, kako bi mogli Bogu in mamonu obenem služiti. Če po vsem tem še hočejo postati sveti, se jim mora najprej odkriti luč, ki jim pokaže, kako zelo so jih prevarali, dobiti morajo moč, plavati proti veletoku in vse, kar so jim dali na pot, stresti raz sebe. odvreči proč, ubiti morajo moč, da se razobličijo in da se na novo izobličijo, upodobijo, da morejo pričeti novo življenje in novo vzgojo.

Vzgojitelji bi morali imeti voljo, izoblikovati, vzgojiti svetnike, treba bi bilo vso vzgojo naravnati na ta končni namen namesto na stotere druge cilje.

Kje se pa dobijo pogumni učitelji, ki s sveto vztrajnostjo trdno in neizbrisno zabičujejo in vlivajo v duše otrok dvojico velikih resnic, v katerih je obsežen ves evangelij?! »Le eno je potrebno... Ne skrbite za zemeljske reči... Če hoče kdo biti moj učenec, naj se odpove samemu sebi, naj vzame nase svoj križ ter hodi za menoj!«

Kdo uči mladostna srca teh resnic, s trdno voljo, da bi jih o tem prepričal, kdo jih jim ponavlja, če hočejo ali ne, dokler niso mlade duše pripravljene, da sprejmejo te resnice?! Mlade duše v svojem navdušenem veselju za žrtve se dajo vendar rade preoblikovati po vzoru popolnosti, toda vzgojitelji se boje to storiti.

In vzor nadnaravnega potemni v njih, ker odrasli niso razumeli ali pa si niso upali, da bi jim pokazali resnico v času, ko bi bile mlade duše potrebovale to resnico.

To je bila usoda Marjetkina, kakor je bila tudi moja, in njeno celo življenje bi bilo tako poteklo v povprečnosti. Ko ji je bilo devetnajst let, je bila kakor druge v tej starosti trdno odločena, da hoče uživati življenje — sicer na plemenit način, človeško povedano, zakaj to, kar je terjala za življenje, je obstajalo v najvišjih užitek duha in srca — toda končno se je vendar potezala le za prostorček v kraljestvu sveta in ne v kraljestvu božjem, torej se je trudila le za prazen nič; brez dvojbe je to delala na krščanski način, zakaj nobene dolžnosti ni hotela prestopiti in zanemariti, da, še celo dela dobrotlosti je hotela vložiti v to življenje. Kljub temu bi pa to bilo le zgolj posvetno, zemeljsko življenje, z religijo ali vero poslajeno, potreseno kakor s sladkorjem.

K sreči je bilo občevanje z našo materjo, in pa naša domača vzgoja, v kateri je bila verska prvina močno poudarjena, vzbudilo v nas zmisel za nadnaravno, in ta zmisel bi se pač komaj dal povsem zadušiti. Pri primernem povodu je moral spet na novo oživet.

Nekega dne je bila padla iskrice božjega ognja v mojo dušo ter je bila v nji zopet zanetila in razpihala žar pod pepelom. Meni je bilo treba ta žar le približati požrtvovalni duši moje male sestre, in že se je bila vnela tudi ona.

(Dalje prihodnjic)

Pokorščina in preprostost sv. Franciška

(Nadaljevanje.)

Leto pozneje je pisal prvi nemški provincijal Cezar iz Speierja bratom v Solnograd, naj v neki važni zadevi kar sami odločijo. Pismo jih je popolnoma zbegalo. Saj jih je vendar pokorščina predstojniku popolnoma izročila. Torej niso več prosti. Zato tudi ne morejo kar sami razsojati. Ljubitelji pokorščine se niso prej zadovoljili, dokler jim ni provincijal svojega mnenja razločno objavil.

Nedolgo potem je prišel na Nemško Nikolaj, imenovan »ponižni«. Svoje dni je bil odličen pravoznanec. Pri mestu Gotha je srečal Jordana Džanskega, svojega bodočega predstojnika, ki ga pa takrat še ni poznal. Prisrčno sta se pozdravila in začela v iskreni bratovski ljubezni med seboj kramljati. Tretji tovariš, Peter iz Eisenacha, je bil hudomušen mož. Kar hitro je zavrl ljubezniv razgovor. »Brat Nikolaj,« tako je dejal, »kaj res ne priznaš našega kralja in gospoda?« Takoj je Nikolaj sklenil svoje roke in ponižno odgovoril: »Kaj pa da. Rad se poklonim svojemu gospodu in čakam na njegove ukaze.« »Tako je prav,« odgovori brat Peter. »Glej,« nadaljuje, »brat Jordan je naš kustos.« Takoj je zdrknil Nikolaj pred svojim predstojnikom na kolena in ga prosil, naj odpusti, ker je bil v občevanju z njim še vse premalo spoštljiv. Odslej je bil pa tako otroško pokoren, da je bil brat Jordan skoraj vedno v zadregi, da je sploh moral tako učenemu, toda hkrati tudi ponižnemu možu, le ukazovati.

Leta 1224. so se bratje udomačili na Angleškem. Francoski provinci-jalni minister, ki je moral brate tja razposlati, je vprašal tudi mladega klerika, bi li hotel iti na Angleško. Viljem iz Essebyja, tako je bilo redov-niku ime, je brž odgovoril, da ne ve, naj li gre, ali ne. Brat Viljem je brž opazil, da je provinci-jalni minister zaradi njegovega nenavadnega odgovora osupnil. Vendar je ponovil, da res ne ve, bi li šel, ali ne; saj nima več svoje lastne volje, ampak samo še voljo svojega ministra. Pozneje mu je dovolil predstojnik, naj si sam odbere tisto bivališče, ki mu bolj ugaja. Viljem je zopet pokorno odgovoril, da bo z največjim veseljem le tam, kjer mu odloči predstojnik.

Enako se je vedel tudi brat Egidij. Junaška je bila njegova pokorščina. Imel je odlično in močno voljo kar mogoče veliko dobrega in izvršiti. Zato ga je Francišek tako rad imenoval člana »viteškega omizja«. Nekoč je vprašal blaženi mož redovnega ustanovitelja, kaj naj dela, kam naj gre. Francišek mu je odgovoril: »Kar želiš in kamor hočeš.« Tako je Egidij taval okrog štiri dni. Kakor je že pač najbolje vedel in znal. Pa ga je začela ta prostost duha tako močno vznemirjati, da se je vrnil k Francišku in mu dejal: »Oče, pošlji me, kamor ti hočeš; ta-le prosta pokorščina moje duše nikakor ne upokoji.«

Pozneje nekoč je klicala pokorščina Egidija iz kraja Agello pri trazi-menskem jezeru (danes Lago di Perugia) v Asiz. Ukaz so mu sporočili zunaj samostana. Kaj naredi Egidij? Poslušaj povelje. Nato se zaokrene proti kraju, ki mu je bil določen in odpotuje. Tovariši so ga sicer nagovar-jali, naj se vendar od samostana poslovijo. Pa jim je pokorni mož odgovoril: »Predstojniki me kličejo v Asiz, ne pa v dosedanje bivališče.«

Ni težko ugotoviti, da so se tudi učenci trdno oprijeli besede svetega redovnega ustanovitelja: »Kar le mogoče vestno hočem ubogati generalnega ministra te bratovske zveze, kakor tudi tistega gvardijana, ki mi ga bo hotel določiti. Tako hočem biti podrejen njegovi volji, da ne bom mogel

kam kreniti al kaj storiti brez pokorščine in njegove izražene želje; je pač moj gospod.«

Frančišek je zopet in zopet svoje učence opozarjal, da je le tisti redovnik resnično pokoren, ki se popolnoma podredi volji predstojnika. Takrat je pokorščina popolna, kadar se redovnikova volja noče več uveljaviti. Tudi tisti je pokoren, ki svojega predstojnika prosi in ga le-ta usliši. Vendar je pa celotno pokorščino otel le tisti, ki na predstojnikove odredbe nič ne upliva, ne tako, ne drugače. Prvo imenuje Frančišek — dovoljenje, drugo — pokorščino v pravem pomenu. Za zveličanje zadostuje prvo, k svetosti vodi samo druga. Tako sodi svetnik, ki je ob neki priliki vzdihnil: »Na celem svetu težko najdeš redovnika, ki bi bil svojemu prelatu popolnoma pokoren.« Bratje bi pa vendarle radi vedeli, kdaj je pokorščina resnično dovršena in zato najbolj odlična. Zato so očeta prosili, naj jim jo opiše. Svetnik jim je ustregel. Pokornega redovnika je primerjal s truplom in sobratom tako-le govoril: »Vzemi mrtvo telo. Položi je, kamor hočeš. Priznati moraš, da se ti ne upira, ako je premakneš; ne mrmra, ako je posadiš; ne pritožuje se, ako je spustiš. Posadi je na učiteljsko stolicu, ne gleda prevzetno navzgor, pač pa se sklanja navzdol. Obleci je v škrlat; videl boš, da bo še bolj bledelo. Tu imaš sliko resnično pokornega redovnika. Ne presoja, zakaj je premeščen. Ne skrbi ga, kam ga pošljejo. Ne želi, da mu spremene kraj. So mu odločili častno službo, ohrani svojo ponižnost. Čim bolj ga cenijo, toliko ne vrednejši je v lastnih očeh.« (Tomaž Čelanski.)

Frančišek je uverjen, da se mora manjši brat volji svojega predstojnika ukloniti v vseh stvareh, vsekakor in vedno.

V vseh stvareh. Vsako Frančiškovo redovno vodilo ukazuje, da morajo bratje ubogati v vseh stvareh, »ki niso nasprotno njihovi vesti in našemu vodilu«. Še bolj jasno izraža to zahtevo v svojih duhovnih nagovorih. Takole pravi: »Gospod govori v evangeliju: ‚Nobeden izmed vas, kateri se ne odpove vsemu, kar ima, ne more biti moj učenec‘ (Lk 14, 33). Tisti zapusti vse, kar ima, ki brez sleherne omejitve s pokorščino izroči samega sebe predstojniku. Kar že dela in govori, pa ve, da je dobro in ne nasprotuje volji njegovega predstojnika, vse je prava pokorščina. Saj se včasih zgodi, da ima redovnik za svoj dušni blagor vse boljše in koristnejše stvari zamišljene, kakor so pa ukrepi njegovega predstojnika, ki podložnemu urejajo notranje življenje. Tudi takrat naj redovnik svojo voljo Bogu žrtvuje in ukaze svojega predstojnika vestno izvrši. To je prava pokorščina, ki izraža vso prelepo ljubezen. Bogu je všeč, bližnjemu koristi. Ako bi pa predstojnik ukazal kaj nedovoljenega, redovnik ne sme ubogati; vendar svojega predstojnika zato ne sme zapustiti. Pa, ako bi ga drugi zato preganjali naj jih še bolj zaradi Boga ljubi. Kdor rajši trpi, kakor da bi se od sobratov ločil, ohrani popolno pokorščino. Saj vendar daruje svoje življenje za svoje brate. Res, ni malo redovnikov, ki si domišljajo, da jim bo njihovo spoznanje več koristilo, kakor ukazi predstojnika. Ni pa mogoče tajiti, da se le nazaj v svet ozirajo in k izmečkom lastne volje vračajo. Svojo dušo pogubljujejo in premnoge s slabim zgledom pehajo v pogubo.«

Bratje morajo ubogati v vsakem slučaju. Naj jim je lahko ali težko. Torej vsekakor. Kadarkoli je Frančišek videl, da bi se utegnila pokorščina bratom zamajati, takrat ni poznal ne opravičevanja, ne izmikanja. Če tudi so se zdeli pomisleki komu nekako utemeljeni. Bil je dober brat, ki je močno hrepenel, da bi videl svetega ustanovitelja. Gvardijan mu ni dovolil odpotovati. Vendar je šel samolastno. Zaupal je Frančiškovi ljubezni. Kako ga je oče sprejel? Najprej ga je močno posvaril. Nato mu je ukazal, naj odloži oglavnico (kapuco). Vzel jo je in jo vrgel v ogenj. Čudno; precej časa so se ovijali plameni okrog nje, pa je vendarle niso vpepelili. Zakaj

ne? Tomaž Čelanski takole odgovarja: »Kar lahko bi to povzročilo svetnikovo zasluženje. Mogoče je vplivalo tudi zasluženje brata. Saj ga je premagalo le hrepenenje, kako bi mogel videti svetega očaka. Če tudi mu je manjkalo modrosti, ki mora edina urejati čednosti.«

Bili so bratje, ki so menili, da smejo vsaj molitev in občevanje z Bogom vse bolj ceniti, kakor pokorščino. Tako je prišel nekoč k Egidiju sobrat in mu močno vznemirjen takole govoril: »Oče, pravkar sem v svoji celici molil. Pa me pošilja gvardijan miloščino pobirat; zdi se mi boljše, da ostanem doma in molim, kakor da grem prosjačit.« Kaj mu je odgovoril tisti Egidij, ki si je tako čudovito osvojil Frančiškovo miselnost? »Brat,« tako mu je dejal, »še ne razumeš, kaj se pravi moliti. Tisti resnično moli, ki izvrši voljo svojega predstojnika.« Pri neki drugi priložnosti je blaženi Egidij svoje misli o pokorščini takole ponazoril: »Kdor se je uklonil pokorščini, potem se ji pa zato, da bi živel popolno, odteguje, potrdi, da ga je obvladala izredna ošabnost. Redovnik, ki lepo uboga, je kakor izborno oborožen vitez na iskrem konju. Brez strahu in neokrnjen se prebije skozi vrste sovražnikov. Redovnik pa, ki le godrnjavo uboga, je podoben neoboroženemu vojaku, sedečemu na mršavem in šatljivem kljusetu. Požene se v boj. Toda, kam bo s tako mrcino in neoborožen? Takoj ga imajo sovražniki v pesteh. Zvežejo ga, ranijo, vržejo v ječo, morda celo umore. Ako ti Bog nakloni milost, da bi smel govoriti z angeli, pa te med razgovorom pokliče tisti, ki si mu obljubil pokorščino, bi moral takoj angela zapustiti in sprejeti ukaze predstojnika. Dokler živiš na zemlji v podrejenosti, moraš ubogati človeka, ki si se mu zaradi Boga izročil.«

Končno morajo bratje ubogati vedno. Mogoče je to najbolj čudovita Frančiškova zamisel o pokorščini. Frančišek je bil le tedaj popolnoma miren, kadar ga je vodil predstojnik. Zato tudi svoje brate opominja, naj se nikdar ne odtegnejo pokorščini. Samo pokorščina prinaša blagoslov, nepokorščina pa božje prekletstvo. Kakor oče, tako je govoril tudi Egidij: »Čin: tesneje oklepa pokorščina redovnika, toliko obilnejše sadove mu donaša. Dokler čuti govedo jarem na vratu, polni skedenj z žitom. Žival, ki se je jarma znebila in se potika okoli, je pač prosta, toda žitnice stoje prazne. Odlični in modri možje se uklonijo pokorščini; norčavi jarem pokorščine odlagajo.«

(Dalje prihodnjič.)

HELENA HALUŠKA — P. EVSTAHIJ:

Čednost pod skromno streho

(Nadaljevanje.)

Dva dneva kasneje se je naš župnik, ne da bi 'La Pepie' (Piki) kaj povedal, z izposojenim vozom odpeljal v mesto. Säbli — Sabljač — se od radovednosti ni mogel premagati, delal se je, češ da mora tudi on iti v mesto ter se je odpeljal ž njim vred.

Vso pot si je zastoj prizadeval, da bi z vprašanji zvedel od g. župnika. Le-ta je bil v zadregi in ni hotel z besedo na dan. Ko so se pa videli mestni stolpi, je dejal, naj gre Sabljač ž njim, češ da je kočljiva zadeva, in on, Sabljač, je bolj zveden v takih rečeh. Že je hotel naš župnik ... ne ... to mu je hotel pozneje povedati.

Säbli — Sabljač — je najprej brezdušno pogledal župnika, nato je slovesno dvignil roko kvišku: »Gospod župnik, svoje življenje dam za Vas, ako želite, toda to — ne, tukaj Vam nihče ne more pomagati.«

Župnik je zavzdihnil ter prihajal zmerom bolj v zadrego, kmalu je obstal tam, kamer je hotel pripeljati se, pred — no, ali pač uganete?! — Torej — povsem prav, pred modistkino prodajalnico, v katero je zdaj odločno vstopil.

Obedve prodajavki zadaj za prodajno mizo, ki sta si tam od dolgega časa negovali roke, sta se pri pogledu nanj udarili s komolci v rebra: »S čim moreva postreči, prečastiti gospod?!«

»S slamnikom za gospé, moja ljuba otroka.«

Smeh, ki se je mladenkama lesketal v očeh, se je zvonko zahihital.

»Prav lep mora biti, tak s cvetlicami,« je zagotavljal hrabri mož nadalje.

Mlendenki sta stekli proč, kakor sta rekli, zato da prineseta slamnike. Zadaj za prodajavnim prostorom ju je bilo nato slišati, kako sta se na vse zdravje smejali.

Ko sta bili spet prišli k sebi, sta privlekli skladbe slamnikov. Noben ni bil župniku zadosti lep. Nekaj prav posebnega mora biti, kar bi moglo leta in leta kljubovati modi in dežju in cvetlice morajo biti na njem, rože vrtnice, marjetice, modrice... Nazadnje se je našel takšen slamnik. Velik kakor kolo pri vozu, najboljša slama in rožice — cel vrt. Župnik je žarel.

*

Naslednjo nedeljo je sedel slamnik povsem spredaj pod prižnico in pod slamnikom je sedela majhna žena Majerca, ki je bila še bolj rdeča kakor njen rožni vrt na slamniku. Ni pogledala ne na desno, ne na levo, prvič zato ne, ker se je bala navskrižnega ognja pogledov, drugič zato ne, ker slamnik ni šel ž njo, če je obrnila glavo. Tedaj ji je vselej zdrknil na nos.

Kljub temu je bil ta slamnik krasota, bil je najlepši v celi vasi.

Po sveti maši so vse radovednice in vsi radovedneži prišli na svoj račun.

»Kajpa, sevéda, od župnika ga je dobila, ker ni imela ne klobuka ne slamnika in zato ni mogla hoditi v cerkev.«

Zakaj na cerkvenih vratih je bil nabit star list: »Ženske so naprošene, naj ne vstopajo v cerkev nepokrite glave.«

To ji je bilo tolikanj šlo k srcu.

Seveda je dejal Sabljač, ki se je zmeraj hotel bahati z župnikovim zaupanjem, da je on že davno vse vedel.

Prav nič ni vedel. Nihče ni ničesar vedel in mi vsi smo bili nevoljni, da nam naš župnik ni nič povedal. Mi bi bili imeli tolikanj slamnikov in klobukov, ki bi jih radi darovali!

Toda naš župnik ima večkrat tako čudne misli!

Zima je prišla in mala žena je še vedno nosila svoj slamnik. Čeprav ji je bila voditeljica podarila gorko kapico z lepim čopom. S to čepico je hodila prat in nabirat drv; v nedeljo pa v cerkev, je nosila svojo cvetlično gredico.

Sicer se ji pa ne bi nič dalo očitati. Vse, kar je prav. Delala je noč in dan, od nikogar ni hotela sprejeti kakšne miloščine, tudi takrat ne, ko je bil njen mož po zimi brez dela ter se je moral omejiti na to, da je delal metle in pletel košare. S temi izdelki je šel ure in ure daleč krošnjarij od hiše do hiše in je o pravem času prinesel domov nekaj frankov — — —

Gotovo jim je trdo šlo v mali hiši. Le-ta se je naravnost sklanjala pod svojo sneženo avbo in pod dolgimi ledenimi svečami; prav redko in pičlo je dolgi dimnik spuščal opoldne in zvečer višnjevaste kolobarčke

dima in punčkini obrazki pri oknih so imeli trud, da so s svojo gorko sapo odtajali ledene cvetlice na šipah.

Ko je nekoč naš župnik šel mimo, — bilo je že poldne blizu —, je zapazil, da težki kristalčki še neprodinno sede na šipah. Vstopil je. Mati je nekam šla, očeta ni bilo doma; povsem véliki otroci so bili v šoli; štiri-letna je varovala druge mlajše... Kašljala je.

Župnik je zakuril v peči. Tedaj ga pocuka štiri-letna za rokav in ga opozori: »Ne toliko, prosim, sicer za večer ne bo več drv.«

»Drva bodo že prišla, mala, nič naj te ne skrbi, mama naj le dobro kurijo, da bo gorko!«

Zvečer so prišla drva — — — vsak dan spet, in bilo je prijetno toplo v mali hiši. Tudi dobra juha je vsak dan prišla, in mleko in kruh. Šest tednov je zaloga našega župnika preživljala in oskrbovala družino, ki je štela osem glav.

Malčki za snažnimi okni so vsi imeli rdeča lica, toda nekega dne se je ta reč zvedela v vasi. V župnišču so cvetele najlepše cvetlice na okenskih šipah in ‚La Pepie‘ (Pika) je divjala v svoji kuhinji.

»Storite kakor hočete, prečastiti gospod, toda jaz ne shajam z Vami več. Vi ste pač sod — zares, sod ste Vi, brez dna.«

Če si je ‚La Pepie‘ dovolila, da je rekla kaj takega, je moralo biti že v resnici hudo.

Naš župnik je imel zdaj tudi nekaj dni očitke vesti. Saj je res: cerkvena občina ne more več priskrbeti. Že pred lanskim je bila prišiljena, da je zaustavila izvoz drv iz župnišča.

To je popolnoma uvidel in naslednjo nedeljo je zelo ponižno stopil na pridižnico.

»Moji ljubi otroci,« je precej naravnost rekel, »lamotski župnik je nepoboljšljiv, spet znova je potrošil preveč drv. Če ga hočete zopet podpreti z nekaj polenčki, storite, ne da bi se vam zdelo nerodno. Toda ne vprašajte me vsakokrat, iz katerega dimnika so se razkadila v zrak; pomislite, ljubi otroci, da bo vaša krščanska daritev v vsakem primeru našla pot proti nebu.«

Drugi dan so bili kmetje tako zlobno hudomušni, da so cel voz drv zložili v skladovnico pred malo hišo na koncu vasi, tako da je streha skoro izginila pod njimi. Dobri župnik se je pa prevaral v svojem upanju in mogel je gledati, kako naj odtaja ledene cvetlice na svojem oknu. Eh, šembrana reč!

Da bom pa resnico povedala, moram dostaviti, da je ‚La Pepie‘ naslednji dan prejela v dar od županje ‚anonimno‘¹ sveženj drv. Vsak dan po en sveženj, in vsak dan le toliko, kolikor je župnišče zase potrebovalo in ta drva je ‚La Pepie‘ zraven še skrila pod postelj v svoji sobici. Isto je storila s slanino in zadnjimi jajci.

Kljub temu se mali ženi Majerci to zimo ni slabo godilo. In ker se je zato hotela cerkveni občini hvaležno izkazati, je prosila, naj bi ji občina dala kakšno delo. Pri tem se je naš župnik v skrbeh popraskal za ušesi, zakaj če ni hotel užaliti tega priprostega in ponosnega srca, ni smel odbiti take prošnje. Pa je le našel opravilo zanjo: češ, da jo seveda utegnejo porabiti in ona da bi mogla skazovati uslugo vsej cerkveni občini — če bi vsak teden pometla cerkev, očistila klopi in pri starih orglah z mehonom napihala zrak... Če bi to hotela!

Vsako soboto je prišla poslej ženica, pometla cerkev, obrisala je prah s klopi in napihala z mehonom zrak v orgle. In ker je bila zatem zmerom sama v cerkvi, se ji je približal skušnjavec.

¹ Anonimno = brezimno, brez imena, skrito. — Prip. prev.

Nihče je ne vidi, temno je — in tedaj se ni mogla ustavljati. Prav rahlo je pritisnila z enim prstom na tipke pri orglah. Mogočen vzdih se je razširil v cerkvi, in prestrašena je prenehala. Ker pa nihče ni prišel, da bi jo poklical na odgovor, je poskusila staro, na pol pozabljeno skladbo: bila je iz njene mladosti in navadil jo je učitelj, ki jo je bil takrat podučeval.

Z dvema postoma je poskusila napev: »Véliki Bog, hvalimo Te.«

Polagoma je dobila pravi napev, četudi je bilo težko, od belih tipk najti prave črne. Ko se ji je pa čez nekaj časa posrečilo — Bog, kako je to lepo!

Poslej je imela ženica pravo pravcato strast — — — kakor visokorodni ljudje. Vsako soboto si je prihranila deset prostih minut in je igrala nekajkrat: »Véliki Bog, hvalimo Te.«

Pri tem veselju je pozabila na vso bedo celega tedna in na to radost je čakala zmiraj sedem napetih dni. Ni slutila, da so ji že bili prišli na sled in da si je ‚La Pepie‘ v svoji kuhinji pri deseti ponovitvi že zatisnila ušesa. Oddaljena od sveta je uboga žena z vsakim zvokom orgel splavalala v raj.

Neke sobote je prišla že precej pozno in pa z obvezano glavo. Izgovarjala se je: češ da jo je zjutraj napadla ‚omotica‘ in udarila se je ob mizni rob. Na srečo se pa loncu za juho ni nič žalega pripetilo. Glava da je dobila le majhno luknjico. Naj ji blagovolijo s tem opravičiti njeno zamudo.

»Pojdite domov in lezite,« reče prečastiti gospod.

»Ne, prosim, gospod župnik, v postelji leži že moj mož, udnica ga tare. Tukaj mi je že mnogo bolje.«

Ni se dala odvrniti, da ne bi šla v cerkev. Ker ji je pa prečastiti gospod ostro prepovedal, zato ni delala veliko. Namesto tega je pa tem hitreje sedla k orglam ter zaigrala desetkrat, dvajsetkrat: »Véliki Bog, hvalimo Te, Gospod, poveličujemo tvojo dobroto.«

Vedno glasneje je igrala in zmerom bolj prosto. Ni opazila, da se je cerkev polagoma napolnila; pozabila je bila, da je danes večerna pobožnost, litanije Matere božje. Tudi ni opazila, da so ljudje nestrpno pričeli mrmrati, ko je jela Gospoda Boga hvaliti enoindvajsetič.

Takrat se je pa neka roka položila na njeno rokó.

»Zakaj hvalite Boga danes tako dolgo?!« je povprašal g. župnik. Ali se mar šali?! —

Pogledala ga je zaupno in priprosto: »Moj Bog in Gospod... i, pač za vse!«

Takrat torej je bilo, da je naš župnik nekaj storil, česar ni bil storil še nikoli v celem svojem življenju, ne pri gospe mejni grofinji, ne pri ponosni grofici, niti ne nikdar pri naši voditeljici: poljubil je roko tej ženi.

n ona?! Odšla je za čuda s slovesnim obrazom ter je svojo zdelano roko držala dolgo časa spoštljivo od sebe stegnjeno, prav tako kakor takrat, ko je bila pri svoji poroki nosila prve rokavice.

(Dalje prihodnjič.)

Dokler je »naše življenje«, kakor pravi apostol, »v Bogu skrito z Jezusom«, smo le deloma njegovi. Nismo eno s Sinom in Očetom, nismo »popolnoma eno«: je še nekaj med nami in Bogom, to se pravi, da smo še vezani sami nase in na stvari. Naša ljubezen je torej deljena: zdaj se dviga do neba, zdaj se vleče po tleh. In da živimo z Jezusom Kristusom v Bogu skrito življenje, moramo raztrgati poslednje vezi, ki nas vežejo s svetom.

Lamennais.

Jezus in grešnica

(Nadaljevanje in konec.)

Toda zdaj se nenadoma spomni, v kako mučnem, žalostnem položaju je še vedno ta ženska. Nenehoma jo okroža leden molk, nenehoma čuti mnogo oči v zaničevanju in razsrjenosti uprtih nase; naravnost čuti gnus, ki ljudi okoli navdaja ob njenem pogledu. Rdečica in smrtna bledica se ji spreletavata po licih. Je ura, ko se nad njo zgrinja ponižanje kakor še nikoli in že se začinja sramovati tudi svojega sedanjega opravila. Nemara je tudi sedaj, ko je mislila, da dela iz najboljšega nagiba, zopet pogrešila in napravila neodpustljivo nespodobnost; nemara je vendarle izprijena, kakor govore o nji, in je vse, česar se loti, slabo in napačno in krivo in neumno...

Jezus čuti njene misli, mora ji pomagati. A najprej mu je potreben trenutek miru. Treba ji je te kakor nož ostre poglede potegniti iz duše, treba je odvrniti valovje prezira, ki žgoče pljuska ob njo. Kak drug pogovor! In med tem se lahko neopazovana in pozabljena nekoliko umakne. Torej se obrne k Simonu in zdaj se nenadoma razživi, pritisk, ki ga je težil ob vstopu v to hišo in ga storil molčečega, je ponehal. Oči mu sijajo in njegov glas ima zopet svoj poln, nepremagljiv zvok. »Simon!« začne in to zveni kakor tromba, jasno in veselo in spopadljivo. Gotovost zmage se čuti že v tem nagovoru. Zdaj, ko je bil pridobil to dekle, se bo boril tudi za tega farizeja, seveda težka in malo hvaležna naloga. A kdor je pravkar našel dragocen biser, rad postane razsipen in tvega potem stavo tudi na manjše reči. »Simon, nekaj ti moram povedati.« To je zvenelo obetajoče in hkrati preteče, ali napetosti, ki je od začetka visela nad to pojedino, je zdaj konec, prvi blisk je prešinil prostor. In Simon se prestraši: Potemtakem naj bi se to povabilo vendarle ne končalo tako nedolžno; negotovost, ki ga je že ves dan motila, narašča v njem; zdaj se torej vendar zgodi usodno! »Mojster, govori!« reče tiho in potrto. Hoče se vdati; naj se tudi zgodi, kar hoče, treba je potrpeti. In podobna čuvstva navdajajo zdaj tudi ostalo omizje; na mah so njih duše dobile novo smer in noben človek več ne misli na grešnico tam. In ko Jezus začne pripovedovati priliko iz gospodarskega področja, priliko o zadolževanju in zaupu, tedaj ženska, ki ždi tam na tleh, vsa utone v dobrodejni senci. Prilika s svojo običajno uganko je seveda zelo enostavna, za šolanega farizeja preveč enostavna. Gre za dva dolžnika, toda zelo neenako obremenjena, in obema se odpusti dolg! Kateri izmed obeh bo bolj ljubil velikodušnega upnika? Otročje lahko! V drugačnih okoliščinah bi se bil Simon pač razsrdil in začudil spričo tako lahke naloge, bi bil gotovo celo nezaupljiv in zato tudi previdnejši. A zdaj se je naravnost oddahnil, čutil je zopet trdna tla in hvaležen je bil učniku, da ni bil nič težjega pričakoval od njega, in tako je lahkega sreča in mirno odgovoril: »Hm, seveda, veliki dolžnik mora po mojih mislih imeti tudi veliko ljubezen.«

Ali zdaj, ko je mislil, da je že rešil svoj čolnič, se je nepričakovano vzpela pečina, h kateri je preveč brezskrbno veslal. »Dobro si odgovoril,« je rekel mojster. Bil je pač zadovoljen s svojim gostiteljem, dà, prevzame ga nekakšno občutje radosti in to preide na vse navzoče, jim meči stroga sreča in vedri mrke poštene obraze, — s čimer seveda raste nevarnost za njih strogo svetost; zakaj vpričo grešnice ne smeš biti brezskrben in se smejati. Zdajci pa Jezus nepričakovano nadaljuje: »Ali vidiš to ženo?« Zdi se, ko da so se vsi v dvorani zgenili; dà, resnično, le preveč jim ta

ženska bije v oči. In grešnica sama se je zgenila kakor ptiček, ki začuti roko. Zdaj se odloči. Zdaj prvič bo o njej izpregovoril besedo; in prav tu v krogu njenih najhujših sovražnikov. Na čigavi strani bo stal? Prišla je zanjo ura vesoljne sodbe! Ali tudi za Simona je sodba blizu. In primoran bo stati poleg grešnice, ž njo ga bodo primerjali, ž njo tehtali in cenili. Zdi se, ko da bi bila odprta knjiga zagovorov, in glej, tu stoje na isti strani drug drugemu nasproti dela Simona Pravičnika in dela vlačuge. In neizprosen glas bere račun, točko za točko, enakomerno, mirno, stvarno, kakor če odvetnik najvišjega Boga bere dejanski stan. Zdaj je na vrsti današnja zabloda, prva zabloda brezhibnega moža, odpustljiva in neznatna, pogrešek iz gole brezhibnosti, blodnja moža, ki je bil ustvarjen samo za vožnjo po določenem tiru in danes ni našel poti. Zares, nič velikega ni najti na njegovem pregrešku. A le to strašno nasprotje. Ta grešnica je zdaj namesto njega umila gostu noge — s svojimi solzami, nadomestila objem s ponižnim poljubom, manjkajočo brisačo nadomestila s svojimi svilenimi lasmi in se namesto maziljenja, ki bi bilo pomenilo samo nekaj svečanih ur, odločila za maziljenje, ki je pomenilo nje dosmrtno opravilo dekle. O ta grešnica, kdo še more zdaj obveljati poleg nje? Vse je videti zdaj tako nenavadno: pravični in sveti s svojim majhnim pregreškom se zdi, da se topi v žalosti poleg nje, nesvete, in to prednost je pridobila zgolj s tem, da je zamašila vrzel njegove male zamude. Jo hoče li mojster zato proglasiti za svetnico in Simona Pravičnika obsoditi? Skoro je videti tako.

Ali Jezusov čut je neskončno tenak in nežen. Nov nepričakovan preokret nastopi sedaj! Ne tehta se oseba grešnice ali njena vrednost ali njeno plačilo in nje blaženstvo glede na zasluženje farizejev. Samo usmiljenje, ki ga je morala doseči, se meri ob velikosti njene ljubezni. To usmiljenje v svoji neizmerni velikosti pa daje sklepati na velikost njene krivde. Simonu ni bilo dosti odpustiti, samo malenkost. Tako si lahko oddahne, si lahko čestita, da mu Bog ni imel dosti odpustiti.

Seveda pa je to priznanje iz Jezusovih ust v resnici strašno in uničujoče. Sicer tu ni veliko odpuščati, a ne morda, ker bi bila zanosita ljubezen vrgla tega moža v globine božje, temveč ker je njegova duša tako prazna in plitka, hladna in siva kakor pepel. Tu ni bilo nečiste žarje, ker v nji sploh ni gorel ogenj, ni bilo prekipevajočega življenja, ker je sploh bila življenja naveličana. Ubogi Simon! V Jezusu se bojuje usmiljenje z nebriznostjo, ljubezen z omalovaževanjem. Kaj more njemu Jezus biti ali postati? Na drugi strani pa ona žena? Gotovo je bila zašla in kakor zvezda blodnica preletela vse svetove, a le, ker je bila tako goreča in tako vihrava, ker so v nji besnele neugnane moči. Zablodila je, toda solnce, plameneče solnce je bila vendarle! In zdaj je ujel to izgubljeno solnce, zbral in usmeril to neugnano moč, prodrlo je v njegovo lastno srce in tu zares lahko nihalo krog in krog, tu ni bilo nevarnosti, da zaide in se spotakne, zakaj to srce je velik prostor za solnea, ki hočejo krožiti po širnih poteh.

Jezusove oči se upro sedaj na grešnico in srečajo z njenimi očmi. Tedaj reče: »Odpuščeni so tvoji grehi.« In ona razume, kar ji je za sedaj treba umeti: da je sicer grešila, da so pa njene blodnje že poravnane in vsi gréhi pred njim izbrisani, da se je vrnilo domov njeno hrepenenje in iskanje, da ji je dober in da sprejme službo, ki jo hoče odslej posvetiti njemu. Več ji za sedaj ni treba vedeti, res je. Vse življenje naj pomni to uro. In tako jo odpusti z besedami, ki bi lahko zvenele skrivnostno in je vendar v njih tudi nekaj hladnega in svečanega: »Tvoja vera te je rešila, pojdi v miru!« Zveni, ko da bi bil zdaj vse opravil ž njo in mu je dalje ni več mar. Oprezujoči poslušavci zdaj še zlasti ne vedo, kaj mu je ona, niso opazili, da je prestopila prag njegovega srca. Poklonitev te

ženske jim ostane dogodek, ki ga brž spet pozabijo. On je vendar zagcneten in težko razumljiv. Zato se mučijo z bogoslovnim vprašanjem: Kako se more pripraviti, da grehe odpušča!

Ko je bila grešnica šla, je tudi Jezus kmalu vstal in zapustil hišo farizeja Simona. In zdaj mu ni imel ničesar več povedati, toda nevidni tresljaji so vršeli zdaj skozi to hišo, ko da bi se hotelo dvigniti staro gredje in se mrtvo vzdusje sprevreči v vihar. Kdo ve, nemara je tega dne, ko je vstopila grešnica, tudi hišo pravičnika doletela sreča!

P. ANGELIK:

Beseda božja in življenje

*Zgodi se Tvoja volja,
kakor v nebesih, tako na zemlji.*

Med najstarejše pobožnosti, oziroma bolje rečeno kreposti, moramo nedvomno prištevati, krepost vdanosti v voljo božjo.

To krepost nam v prvi vrsti narekuje naša lastna pamet, katera nam jasno pove, da je Bog vsemogočen in da se njegovi volji nihče ustavljati ne more. Božja volja se mora zgoditi, ako mi hočemo ali nočemo. Razloček je le v tem, da postane vdanost v voljo božjo čednost, ako človek svojo voljo ukloni božji volji ter božjo odločitev vdano sprejme.

Omenil sem prej, da je to krepost, katero nas je učil Gospod sam, ko je molil na Oljski gori: »Gospod, če je mogoče, naj gre ta kelih mimo mene, vendar ne moja, ampak tvoja volja se zgodi.«

Ta krepost pozna le malo besedi. Vsako njeno zunanje znamenje se kaže le v kratkih zdihljajih, kakor n. pr. »Zgodi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji.« Ali ona krasna molitev Matere božje: »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi«, ali besede Gospodove: »Oče, ne kakor jaz hočem, ampak kakor ti.«

In kako se kaže ta čednost v resničnem življenju? Očetu umira otrok. Toda v smrtnem angelu spozna poslanca božje volje in molči in moli. Ali morda izgubi del premoženja, tedaj spozna voljo višje božje roke in pravi: »Gospod je dal, Gospod je vzel.« Bliža se mu nevarnost, toda on ve, da brez božje volje ne more pasti noben las z njegove glave in zato vse prepusti božji volji. Morda gre tudi za malenkosti vsakdanjega življenja, nekdo ga mori pri delu, tedaj si misli božja volja me kliče. Doživi malo osramočenje, tedaj se tolaži z mislijo, da je Bog tako hotel. Kak majhen načrt se mu ne izpolni, eden njegovih najbližjih ga žali, boli ga zapostavljanje, neuspeh ali ga tlači bolezen, toda vse te besede spremeni vedno v eno samo besedo, božja volja. In kakor nosi potrpežljivo vdan v voljo božjo vse trpljenje, tako vestno vrši tudi vsako svojo dolžnost. V uradu dan za dnevom točno izvršuje naročila svojih predpostavljanih, ker Bog to hoče. Doma opravlja gospodinja dan za dnevom svoje enolično delo z vso zvestobo in ljubeznijo, ker je to božja volja. Povsod, vedno in vedno, naj pride nadenjen trpljenje ali spolnjevanje neprijetne dolžnosti, vedno ima pred očmi zavest, da nebeški Oče to od njega zahteva.

Kljub temu pa, da je ta čednost tako priprosta, vendar pa je neizmerne važnosti. Skoraj o vseh krepostih lahko rečemo, da je ta ali oni svetnik ni imel, vsaj ne v toliki meri, toda o vdanosti v voljo božjo moramo reči, da so jo imeli vsi svetniki, ker bi drugače sploh ne postali svetniki. In ne samo svetost, ampak celo navadno povprečno krščansko življenje je nemogoče brez te vdanosti v voljo božjo.

Ta krepost pa ni samo ena najvažnejših, ampak je tudi med tistimi, ki je od Boga najbolj blagoslovljena. Kdor se stalno vadi v tej čednosti, ta tudi stalno uživa srčni mir. Moderni svet se vedno bolj odtuja od te čednosti, zato so ljudje dandanes tako nemirni. Če bi bilo več vdanosti v voljo božjo, bi bilo tudi nedvomno veliko manj živčnih bolezni. Dokler se magnetna igla oddaljuje od tečaja, je vedno nemirna. Trdno pa stoji še le tedaj, kadar je naravnana na tečaj.

Kakor pred nesrečo, tako daje tudi v nesreči sami vdanost v voljo božjo srečo mir in pokoj. Tisti, ki so vdani v voljo božjo so v vsakem položaju življenja vedno veseli in zadovoljni. Koliko srečo prinese človeškemu srcu ta vdanost v voljo božjo, lahko najlažje spoznamo iz tega, če pogledamo življenje svetnikov in vidimo, kako so posamezni svetniki celo v največjem trpljenju Bogu hvalo prepevali. Sončna pesem sv. Franciška Asiškega na njegovi smrtni postelji; te Deum v ustih sv. Elizabete Turinjske, sta nam najzgovornejše pričee tega resničnega dejstva.

P. ROMAN:

Življenje velike žene

Sv. Terezija de Avila

V samostanu Učlovečenja.

Tisti čas, ko je vstopila Terezija v samostan Učlovečenja, je bilo ondi 180 redovnic. Samostan še danes obstoja in je ena najlepših točk v Avili. Zelo obsežni vrtovi tega samostana še danes slove, skozi pa teče potok, ki dela pokrajino še mikavnejšo. Razgled iz samostana na mesto pa je nenavadno lep, vse mesto leži pred samostanom lepo položeno, kakor v amfiteatru. Samostan je bil tedaj ob vstopu Terezije star komaj 20 let. Prva sv. maša se je brala v samostanski cerkvi prav na krstni dan Terezijin dne 14. aprila 1515. Zdi se, da so prva leta v samostanu živeli zelo skromno, in da so bile prenarejene stavbe v dokaj pomanjkljivem stanju. Ker so zime ondi zelo ostre, je redovnicam na koru sneg padal celo na brevir. Obratno pa je v poletju bila vročina neznosna, ker je bilo premalo zavarovano pred sončnimi žarki. Tekom let so seveda stavbo precej popravili, bržkone tudi izpopolnili, zakaj Terezija pripoveduje, da je bila njena celica precej udobna in prijetna.

Samostan je bil prav tedaj, kakor vse, kar je novega, nekako v modi in zelo v čisljih. Postulantinj za vstop v samostan je bilo vedno dovolj in življenje v samostanu zelo živahno. Govorilnice so bile skoro redno zasedene in bilo je tam nešteto prijateljic, sorodnikov in znancev, ki so se tamkaj shajali in se razgovarjali. Ko je Terezija vstopila v samostan, je kljub zmagi nad samo seboj, vseeno ostala z eno nogo še v svetu. Kakor vemo, je pregovorila svojega brata Antona, z njej lastno zgovornostjo in prepričevalnostjo, da jo je spremil do vrat samostana. Anton sam pa naj bi bil vstopil k dominikancem. Toda očetje dominikanci pri Sv. Tomažu so bili vse preveč prijatelji z gospodom de Cepeda in niso hoteli brez dovoljenja de Cepedovega sprejeti mladega Antona. Prav tako pa tudi redovnice v samostanu Učlovečenja nočejo biti sprte z rodbino in tako tudi Terezijo odklanjajo in ji nikakor ne dajo pajčolana, kakor je ona mislila. To je vredno poudariti, zakaj dobe se ljudje, ki so kaj hitro pripravljeni izreči ob mladem dekletu, ki se odloči za tako življenje, da je bila žrtev neizkušenosti ali celo neizprosne volje staršev. Terezija sama poroča nekaj let kasneje, da ni ravno lahko vstopiti v samostan, in da ni ravno prijetno

ne lagodno postati svetnica. Ker so bile v samostanu dokaj revne, so tudi za Terezijo zahtevale primerno doto. Alfonzo de Cepeda pa se nikakor ni dal kar na hitro roko omehčati in značilno je, da je morala Terezija malone tri mesece čakati na dovoljenje očetovo in njegov pristanek.

To pač ni samo trdota, njen oče je izkušen mož in pozna tudi svojo hčerko, kot je nekoč poznal njeno mater. In vidi jo pred seboj, kako je z njenih ramen izginila tista drobnost dekliška, kako je ganljiva vitkost komaj okrevajoče zadobivala polnost mlade žene. In ker to vidi in pozna njeno mlado in vihravo dušo, namenoma zavlačuje njeno zadnjo odločitev.

Na srečo pa ima Terezija v samostanu samem svojo prijateljico, ki jo že poznamo, Ivano Suares, tudi priorica samostana, častita mati Franciška del Aguila ji je dokaj naklonjena. Poleg tega pa tudi redovnice same niso nasprotno njenemu sprejemu, saj Terezija kot nadarjeno mlado dekle utegne tudi v redu veliko koristiti in marsikaj ustvariti za procvit samostana. Končno se je gospod de Cepeda udal in pri notarju so sestavili listino za sprejem in pogoje. Listina se glasi zelo slovesno in se pričinja tako-le:

»V imenu božjem amen. Naj vedo vsi, ki to javno listino bero, da so v samostanu naše ljube Gospe od Učlovečenja reda karmeličanskega dne 31. oktobra 1536. zazvonili s samostanskim zvonom, kakor je to običaj, in da je navzoča tudi gospodična Dona Terezija de Ahumada, hčerka gospoda Alfonza de Cepeda in gospe Beatrice de Ahumada...«

Iz tega se vidi, da je bila listina zelo skrbno sestavljena in iz sledečih točk tudi jasno odseva, da so bili pogoji precej strogi. Dota je bila odločena v naturalijah, v kruhu, ki naj ga oče daje samostanu do dneva obljube, ali pa skupno vsoto 200 zlatih dukatov. Poleg tega pa so predpisane gotove obleke za Terezijo samo, za njeno posteljo in tudi vrsta ter kakovost blaga, točno odmerjena. Na dan preobleke pa dobe vse redovnice, ki imajo že obljube, kot je to običaj, redovna pokrivala. Tako se da sklepati iz dneva listine, da je Terezija 15. avgusta 1536 zbežala z doma in dne 2. novembra bila preoblečena.

Sedaj je trudna in si želi samo enega: miru. Šla je v samostan po težkih bojih, telesnih in duševnih, in sama izpričuje, da potem, ko je to pretrpela, je ne more ustrašiti nobena težava več. Toda kljub tej tako bridki izpovedi priznava tudi resnico: »Komaj sem bila preoblečena, mi je Bog naklonil toliko zadovoljstva, da sem si izbrala ta stan in od tistega časa do danes to čuvstvo ni ponehalo. Spremenil je bridkost moje duše v neskončno nežnost.«

Prve težave.

Bolezen.

Sedaj nosi Terezija slikoviti habit sester od Karmela. Obleko iz »lepega sukna«, kakor je bilo v pogodbi s samostanom določeno. Brez dvoma ji nič manj ne pristaja, kakor njena oranžasta obleka s črnimi žametnimi našivki. Mlada je in polna nad in polna upov. Sedaj se zanjo pričinja tisto novo življenje. Sama pripoveduje, da je z vso voljo hotela svoje dolžnosti vršiti do zadnjih podrobnosti. In v tem je bila za njo skrita neka radost, mogoče bolje povedano tisti čar novosti. Zaeno pa jo tudi prevzema tista radost in milost, ki jo je občutila takoj po preobleki. Vendar je ta nova sreča, tako skromna in nežna, kaj kratka. Prva bridkost, ki jo je zadela v samostanu, je bila ostra graja predstojnice, češ, da je preveč goreča. In to grajo, ki je v bistvu prav za prav pohvala, Terezija težko prenese. To je tisti boj in nujno nasprotstvo vseh izbranih in izredno

nadarjenih moral proti onim vsakdanjim dušam, ki pa seveda tako v samostanu in še bolj v svetu prevladujejo.

Izbrana in milosti polna srca gredo svojo ravno pot do Boga, do resnice, do vira življenja. Drugi se v dosego istega trudijo, mučijo in so vezani na gotove sisteme, zraven pa kaj hitro prvi obsodijo, ali da so lahkomišljeni ali ošabni, ali pa, da se motijo.

Terezija čuti, da ji more nuditi ono zadnjo sladkost in umirjenje le pogovor z Bogom, tista opojna sladka samota z Njim. Tako vedno bolj ljubi samoto. Ne da bi Terezija zavračala družbo sonovink in sester. Vse preveč ceni sestriško ljubezen, da bi mogla biti taka, toda nehote vložiti v vsako svoje dejanje in nehanje nekaj čisto osebnega in svojskega. In

to ostale draži, mogoče je skrita v tem komaj slutena ljubosumnost. Resnica pa je, da Terezija v tistih dneh veliko trpi in prav zavoljo tega, ker je čisto svoj otrok, čisto poseben človek, zato ker že razpenja krila za veliki polet.

Gotovo pa je, da ni svetna ljubezen ali morda spomin nanjo, na tiste bežne dotike prvega diha človeškega nagnjenja krivo temu njenemu otožnemu razpoloženju. Nikakor ne pogrēša sveta, nikakor niso solze žalosti rojene iz nemira, ki ga svetna sreča poraja. Vstopila je v samostan docela premišljeno, sicer je bil ta korak trdo izvojevan, vendar pa ga prav nič ne obžaluje.

Vzrok njene žalosti je le tisto spoznanje ugotovitev: Todo s nada. — Vse je nič. Svet je ničev, če ne celo prevara. Prava sreča je dosegljiva le po odpovedi svetu. In Terezija tako zelo hrepeni po sreči, biti srečna, to je njena strastna želja. In pri vsem tem Terezija tedaj še ne pozna prave dokončne ljubezni do Boga. V luči vere sicer gleda one večne vrednote, toda vse to je tako hladno, ta svet je tako čudno daleč in tuj. Brez luči, brez toplote, brez tistega čarobnega sijaja, kot ga imajo svetne dobrine.

Kako naj zlomi ta jekleni obroč žalosti, to čudno temno silo, ki se je pollašča in skuša vso njeno duševnost streti.

Nam navadnim ljudem se zdi tisti beg pred svetom, lahko bi rekel skoro grozen, neumljiv, zakaj, človek iz sveta potrebuje najbridkejših izkušenj, potrebuje udarcev z bičem od prav istega sveta in še ne bo sveta preziral, preziral bo mogoče le posamezne ljudi, o katerih bo sodil, da so mu življenje grenili, ne bo pa sveta samega sovražil. In kljub temu, da morda kdo doživi največja razočaranja, bo še visel na tenki nitki nade na radostih tega sveta in ne upa odmekniti ustnic od napoja tega življenja.

Izbrane duše, in Terezija je res izbrano srce, pa odmikajo svoje ustnice od te čaše življenja preden so sploh napoj okusile. Mlada postulantinja v samostanu od Učlovečenja je vsa polna močne volje, da se temu svetu odpove, da najde srečo v Bogu in v onstranskih vrednotah. Toda spot do te sreče! Mučeništvo? Kot otrok ga je že iskala, toda zaman. Junaškim dušam pa je vedno odprta pot samostanskega življenja, toda kako je muke polna. Kako spremlja to pot toliko drobnih nevšečnosti, porojenih iz človeške nedostatnosti, človeškega neumevanja, nepotrebni žrtev, ki se včasih razumnemu srcu tako upirajo. Žal človek ostane človek tudi za samostanskimi zidovi. Potem pa so zopet samostani, kjer se je vselila neka popustljivost, ki zopet ne da pravega poleta in v takem vzdušju zamre tista prva silna volja, da se morda nikoli več ne povrne. Samostan od Učlovečenja se zdi, da je v tem popustljivem razpoloženju. Terezijinim očem to ne uide, večkrat se zavoljo tega žalosti in celo jezna je na to.

Zgodi se tedaj, da ena soredovnic zbolí na težki in ostudni bolezni. Iz opisa lahko sklepamo, da je bila to trebušna jetika, in da je uboga sestra pri tem silno trpela, zlasti, ker je bilo treba pri postrežbi premagati tisti odpor človeške narave, ki se s studom obrača od odprtih ran. Druge sestre skoro beže. Terezija pa obratno polna poguma streže in zavida umirajočo sestro za njeno potrpežljivost, za njen odhod domov in iskreno prosi Boga, naj pošlje enako boizen, samo, da pride čimprej domov, domov.

Tako je prišel 3. november l. 1537, torej čas, da napravi obljube. Zopet se ponove pred tem dokončnim sklepom muke srca. Mnogo let kasneje se še spominja teh duševnih bojev, ki jih je morala pretrpeti ob tej priliki.

Ta duševna bolečina združena z novimi nadami v samostanu in mogoče njej manj odgovarjajoča hrana jo privedejo do bolniške postelje. Ponovno ima težke napade, loteva se je omedlevica, večkrat pade v nezavest in vsi, ki jo vidijo tako, zraven pa še njene solze, sodijo o njej, da trpi na neutolažljivem domotožju. Njen oče Alfōnz de Cepeda sicer veli zdravnikom, da jo preiščejo. Toda ničesar ne morejo ugotoviti. Tako se zgodi, da sklenejo predstojniki naprositi za pomoč neko žensko, ki stanuje v nekoliko oddaljeni dolini od Avile in je na glasu kot dobra domača zdravnica. Na potu spremlja mlado karmeličanko njena prijateljica in sosestra Ivana Suarez. Med potjo se ustavijo tudi v Hortivozi pri stricu Terezinem. Ta mož je zelo pobožen in deli samo dobra dela usmiljenja do bližnjega. Slučajno ima pri roki neko razpravo frančiškana patra Frančiška de Osuna. V tej knjigi bere Terezija stavek, ki jo vso presune: »Možno je, celo brez prevelike težave že v tem umrljivem življenju doseči med neskončnim Bogom in dušo poblížjo in ljubezni polnejšo združitev doseči, kakor pa je možna med angelom in angelom, najsi so še tako visoko.«

Lahko si predstavljamo, kako je ta nauk, ta čudoviti stavek prevzel dušo mladega 22-letnega dekleta, te redovnice, ki si želi: srečo. In tu je zagotovilo, da je to možno: zagotovilo izkušenega moža, ki pozna duhovno življenje, in ki ve, kaj piše. Terezija je vsa srečna. In res se preda molitvi

z nezaslišano silo. V tistem času, tako sporoča sama o sebi, ji je Bog dal prvič v molitvi neko sladko tolažbo, ki se je ponavljala, toda vedno le za kratek čas, komaj za čas ene Zdrave Marije.

Seveda je Terezija še daleč od prave poti, ki vodi v tisto tajno deželo, tako malo raziskano deželo globokega notranjega življenja. Potrebovala bi prav v tej dobi izkušenega in učenega spovednika, ki bi jo vodil z močno roko in z jasnostjo svojega duha. Terezija je dolga leta prosila za to milost, ne da bi bila uslišana. Tudi v Hortivozi, v tem majhnem kraju, živi duhovnik, ki sicer ni učen (Tereziji se to zdi velika pomanjkljivost in vedno je dajala prednost učenim duhovnikom), vendar pa ima poleg svoje bogoslovne izobrazbe neko naravno bistrovidnost in to Tereziji ugaja. Duhovnika pa njena nedolžnost, njeno izredno globoko notranje življenje, ki ga med svojimi ovčicami še ni zasledil, prevzame spoštovanje in naklanja ji velike pozornosti, in cele ure in ure prebije z njo v razgovoru o božjih tajnah, verskih resnicah in človeškem življenju. Terezija o tem odlomku svojega življenja sama poroča in pravi, da ga je imela zelo rada, vendar brez primesi kakih zemeljskih želja. Lahko ji verjamemo, če tudi se najdejo pisatelji, ki hočejo iz tega odlomka njenega življenja sklepati, kakor, da je iskala drugje tolažbe, ne pa v Bogu.

Ko je Terezija v rokah tiste ženske, ki je slovela, da ume zdraviti take bolezni, postane njeno stanje naravnost obupno. Napadi so hujši, omedlevice češče, in oče, ko to zve, jo vzame nazaj v Avilo, še enkrat jo preiščejo zdravniki, ki pa sedaj izjavijo, da zoper to bolezen ni leka. Terezija je zapisana smrti. (Dalje prihodnjč.)

Neprestano moramo hrepeneti po tistem »kruhu, ki je prišel iz nebes; vedno moramo prositi zanj, vedno se moramo z njim hraniti, da v nas ugonobi smrt, ki je od greha dalje v nas položena. »Gospod, daj nam vselej tega kruha«: kruh, o katerem si rekel, da daje večno življenje. Tako govore Judje in na ta način izražajo hrepenenje vse človeške narave ali boljše vse razumne narave. Ta hoče večno živeti; ne mara ničesar pogrešati; hoče biti, z eno besedo, srečna. Tako je mislila tudi Samarijanka, ko ji je bil govoril Jezus: »Žena, kdorkoli bo pil od vode, ki mu jo bom jaz dal, ne bo nikdar žejen.« Odgovorila mu je takoj: »Gospod, daj mi te vode, da ne bom žejna in da ne bom hodila semkaj zajemat (v tako globok vodnjak, s tolikšnim trudom).« Skratka, narava hoče biti srečna: noče imeti nobenega truda, ne gladu ne žeje, nobenega neutešenega hrepenenja, nobenega dela, nobenega napora: kaj to pomeni drugega, kakor biti srečen? To hoče človeška narava; to je njeno bistvo. Toda moti se v sredstvih: žeja jo po čutnih zabavah, uveljaviti se hoče, žeja jo po časteh sveta. Da bi se k nemu ali drugemu povzpela, jo žeja po bogastvih; nje žeja je neutešljiva. Vedno zahteva in nikoli ne govori: »Zadosti je!« Vedno več in vedno več! Vedoželjna je; žeja jo po resnici. Toda ne ve niti, kje jo iskati, niti ne, katera resnica bi jo mogla zadovoljiti. Zbira, kar le more, tu in tam, z dobrimi in slabimi sredstvi. In ker je vsaka radovedna duša površna, se da varati vsem, ki ji obljubljajo tisto resnico, katero išče. Če nočeš biti nikoli lačen in žejen, pridi h kruhu, ki se nikoli ne pokvari, in k Sinu božjemu, ki ti ga daje, pridi k njegovemu mesu in krvi, kjer je vse združeno, resnica in življenje, ker ni, kakor so menili ljudje, meso in kri sina Jožefovega, temveč Sinu božjega. »O Gospod, daj mi vselej tega kruha!« Kdo bi se ne nasitil z njim? Kdo ne bi rad vedno sedel pri tvoji mizi? Kdo bi jo mogel kdaj zapustiti?

Lamennais.

III. EVHARISTIČNI KONGRES

28-30
JUNIIJA
1935

Stanovska zborovanja in organizacija udeležbe. Da se doseže čim večji uspeh zborovanj, bodo vsi udeleženci razdeljeni v stanovske skupine. Doslej so določene sledeče skupine: A) 1. kmetski možje, 2. kmetski fantje, 3. delavci, 4. delavska mladina, 5. srednješolci, 6. visokošolci, 7. izobraženci, 8. akademski izobraženci, 9. učitelji, 10. obrtniška in trgovska mladina, 11. obrtniki; B) 1. matere, 2. kmetska dekleta, 3. delavska dekleta, 4. obrtniške in trgovske nastavljenke, 5. služkinje, 6. učiteljice, 7. uradnice, 8. srednješolke, 9. akademkinje. Na vsakem zborovanju bodeta dva slovenska in en hrvatski govor. Ob zaključku zborovanja bo kratka zaobljuba. Prosimo vse stanove, da že sedaj skrbijo, kako bodo najboljše iz svojih vrst za gotovo poslali na zborovanja v soboto dne 29. junija. Stanovske organizacije naj se glede podrobnih pojasnil in nasvetov obračajo neposredno na Glavni pripravljalni odbor v Ljubljani, Miklošičeva cesta 7.

Molitev za Evh. kongres. Širom cele Slovenije je razširjenih pred časom 300.000 podobic z evharističnimi slikami in molitvijo za uspeh kongresa. Naj te podobice ne romajo med smeti, temveč jih čim marljiveje uporabljajte. Ne smemo pozabiti, da je Bog, ki daje rast. Daje pa onim, ki za to prosijo. In vsi moramo mnogo mnogo moliti, da bi kongres ne le uspel po svojem sporedu, temveč posebno, da bi mnogo trajnih sadov rodil. Po družinah naj bi molitvico na podobicah skupno molili. Prav tako po šolah. Zlasti ti, mladina, stopi pogosto pred tabernakelj in prosi Jezuščka, naj vse delo glede kongresa blagoslovi.

Petje na Evh. kongresu. Da bo veličastnost Evh. kongresa čim večja, bo v veliki meri pripomoglo petje, ki ga organizira pod vodstvom skladatelja stolnega kanonika dr. Fr. Kimovca odbor glasbenikov: gg. msgr. Premrl, Puš, Tome in Grzinčič. Neposredno pod okriljem tega odbora bo pripravljeno petje za pontifikalno sv. mašo, ki jo bo dne 30. junija daroval na ljubljanskem Stadionu papežev legat. Ob tej priliki bo zbor nad 500 pevcev izvajal čudovito lepo koralno mašo, imenovano »missa de angelis« (angeljska maša) ob spremljevanju posebne godbe. Na ta način je poskrbljeno, da se po želji sv. Cerkve koralno petje, ki najbolj odgovarja duhu sv. obredov, čim bolj razširi. Spremenljive mašne dele (introitus, graduale, offertorijum itd.) bodo peli figuralno; skladbe je nalašč za to priliko zložil g. dr. Kimovec. Ker so nekateri spevi kratki, bo mogoče vmes zapeti še kak himen k Presv. Rešnjemu Telesu. Določena sta zelo znana in priljubljena Riharjeva »Sacris solemnis« in »Lauda Sion«. — Ker je za lepo koralno petje treba skrbne priprave, so bili k sodelovanju pri maši vabljeni le ljubljanski zbori in zbori iz bližnje okolice, ki so se že v znatnem številu priglasili. — Po sv. maši bodo vsi verniki zapeli himno »Povsod Boga« s spremljanjem skupnih godb. Petje bo vodil g. dr. Kimovec, ki bo posamezne zборе tudi sam pri skušnjah nadzoroval. Poleg tega bodo imeli pevovodje vseh priglasičenih zborov tečaj za pravilno petje koral. Poskrbljeno je dovolj, da bo petje pri slovesni sv. maši lepo in veličastno. — Vse ostalo petje je na skrbi Pevske zveze, katera bo tudi pripravila na Kongresnem trgu dne 29. junija zvečer vokalni monstre-koncert z nad

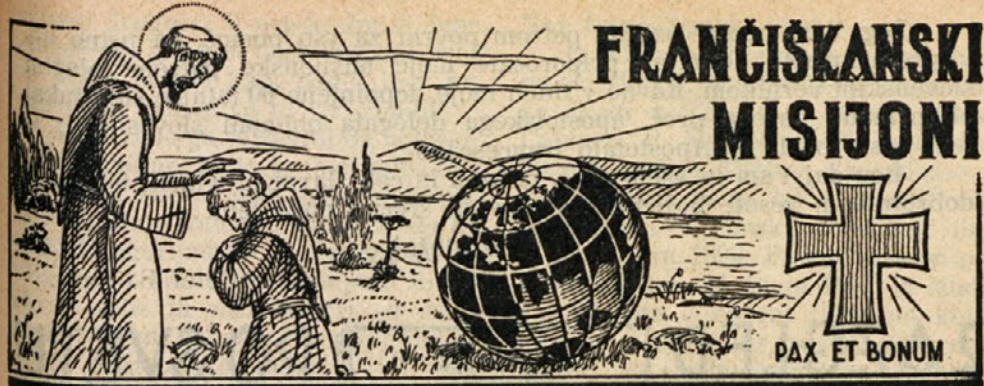
3.000 pevci. — Petje pri polnočnici in pri procesiji ter slovesnih litanijah bo ljudsko. In sicer bodo udeleženci peli sledeče pesmi: I. Evhari-
stične: a) »Sveti križ« (Vavken) — b) »Usmiljeni Jezus« (Hladnik) —
c) »Presveto Srce, slavo« (Hladnik) — č) »Častimo Te« — d) »Sveto« —
e) »Glasno zapojmo«. — II. Marijine: a) »Lepa si roža Marija« —
b) »Marija, Mati ljubljena« — c) »O Marija, naša ljuba Mati« — č) »Ti, o
Marija, naša Kraljica« (Potočnik). — Pri litanijah se bodeta pela
dva odpeva: a) »Marija, k Tebi uboge reve« in b) stari, po besedilu
tako globoki, po napevu nad vse priprosti, pa tudi nad vse učinkoviti »Le
za Jezusom hodimo«. Samo poslušajmo besedilo:

Le za Jezusom hodimo,
Dokler še na svet' živimo.
Kaj pomaga nam ta svet?
Treba kmalu bo umret.

Pesem je izšla lani med Kimovčevimi »Enajsteri odpevi« k lavre-
tanskim litanijam. Dobi se v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani. — Pesmi
za ljudsko petje, kot smo jih tu navedli, naj bi verniki do kongresa ob
vsaki priliki v domačih cerkvah prepevali, da se jih tako do dobra na-
učijo. Ni treba vedno čakati na organista, ki je mnogokrat itak že pre-
obložen. Kdor jo zna, naj začne peti med molitveno uro, med deli sv-
rožnega venca, drugi pa pomagajo, dokler je ne znajo vsi. Poglavitno je
namreč pri ljudskem petju, da res vsi pojó. Petje je dvojna molitev,
se pevci kaj radi izgovarjajo. Res je, ali samo petje, kjer sodeluje navdu-
šenje, gorečnost, ljubezen do stvari. Prosimo zato vse, ki čutijo količkaj
odgovornosti za veličastni in res učinkoviti potek Evh. kongresa, da poslej
vse storijo, da bi ljudsko petje res uspelo. Morda bo to ob naši dobri
volji najlepši del kongresa, katerega bodo po številnih radio-zvočnikih
poslušali širom sveta. — Pri mladinski prireditvi dne 29. junija
zjutraj bo pravtako vsa mladina pela in sicer sledeče pesmi: a) Lepa si,
lepa, roža Marija« (Premrl) — b) »Pojte hribi in doline« — c) »Jezus hoče
v srce priti« (dr. Kimovec) — č) »Tebe ljubi moja duša« (dr. Dolinar)
— d) »Usmiljeni Jezus« — e) »Povsod Boga«. — Gg. veroučitelje in
učitelje (učiteljice) nujno prosimo, da z mladino te pesmi vadijo in jih pri
šolskih sv. mašah pojejo. Podrobna navodila bodo še sledila. — Glede
himne »Povsod Boga« pripominjamo, da bo izšla z novim besedilom in
novim napevom. — Tako tedaj bodo pevci imeli izvršiti na Evh. kongresu
veliko delo. Da, resnično, zapojmo naglas...

Mladina na Evh. kongresu. Na svetovnih in drugih večjih Evhari-
stičnih kongresih je ena najlepših slik — skupna služba božja in skupno
sv. obhajilo okoli Dobrega Pastirja kar moč veliko število mladine. V
Ljubljani posluje v ta namen poseben mladinski odsek pod vodstvom
stolnega kanonika in znanega cerkvenega govornika dr. M. Opeke. Ta
odsek bo vse potrebno pripravil, da bo mladinski nastop čim veličastnejši.
Slavnost se bo vršila dne 29. junija zjutraj (najbrž ob osmih) na ljubljans-
kem Stadionu. Tam bo za mladino pridiga, sv. maša in skupno sv. obha-
jilo. Sv. mašo bo služil eden izmed cerkvenih dostojanstvenikov. Med sv-
mašo bo mladina deloma pela, deloma molila. Za obhajanje bo priprav-
ljenih večje število duhovnikov, da ne bi prireditve predolgo trajala. Po
službi božji dobi mladina zajtrk. — Sedaj pa je predvsem potrebno, da se
prireditve na Stadionu udeleži res impozantno število mladine, in ne samo
iz ljubljanske okolice, temveč tudi iz podeželskih osnovnih šol. Otroke
bodo pripeljali v Ljubljano v skupinah gg. učitelji in učiteljice, za kar jih
že danes prosimo. Za enkrat naj starši vse potrebno ukrenejo, da bodo
mogli njih otroci takrat v Ljubljano.

FRANČIŠKANSKI MISIJONI

PAX ET BONUM

H. J. K.:

Iz pisem našega slovenskega kitajskega misijonarja p. Baptista Turka

Hankow, 28. novembra 1934.

Prečastiti p. provincijal!

Bog blagoslovi Vašo ponovno izvolitev in podpiraj Vas pri tej odgovorni službi in kolikor mogoče tudi v prid naših kitajskih misijonov.

Žalujem z Vami, da sta zopet dva starejša prezaslužna preč. patra p. Hugolin in p. Salvator odšla v Večnost. R. I. P. Vsi se hitro bližamo zadnji uri, torej pohitimo tudi mi, da v tej nam od Boga podarjeni kratki dobi kolikor mogoče veliko storimo v čast božjo in v zveličanje neumrjovih duš.

V mojem misijonskem delokrogu, zlasti na deželi med kmetijskim ljudstvom, se je zadnje dve leti priglasilo mnogo paganskih družin za sprejem naše sv. vere. Bog jim daj sv. vztrajnost. Za nje sem z misijonsko pomočjo poskrbel šolo tu v 1. Svej-canu z enim učiteljem in eno učiteljico; 2. v Sa-cej z enim učiteljem, kakor tudi 3. v vaseh Hu-čja-taj, 4. v vasi Čjan-čja-taj, 5. v vasi Caj-čja-taj, 6. v vasi Mjas-er-hu, 7. v vasi Ljov-čja-taj ter 8. v trgu Šin-kon z dvema učiteljema. Torej je vseh skupaj devet učiteljev in ena učiteljica, ki poučujejo okrog 320 učencev. Meseca junija je naš misijonar p. Aleksij Benigar šel en dan z menoj s svojim fotografskim aparatom ter je napravil nekatere lepe šolske fotografije, katere Vam ob tej priliki pošiljam. S početkom meseca julija sem moral radi misijonske stiske nekatere šole zapreti. Ko sem pa po preč. p. Hugonu iz Amerike od neke dobrotnice Lucije Gregorič dobil pomoč 50 goldanarjev, sem tedaj takoj vsaj še za par mesecev po vseh šolah zopet nastavlil učitelje. Na deželi morajo učenci v mojih šolah vsaj deloma pomagati za vzdrževanje učitelja. Kjer se pa nahajajo brezplačne vladne šole, tam se pa od učencev ne more kaj zahtevati.

Za te nove misijonske kraje bo zelo škodljivo, če bom moral takoj s početkom meseca februarja zopet radi denarne stiske razpustiti nekatere šole. Torej Vas in preč. mis. prokuratorja milo prosim blagovolite mi po kakšni varni poti poslati za moj misijon nabrane milodare. Treba mi je denarja tudi za najeta ali nakupljena šolska poslopja in za šolske in druge potrebščine. S škofovim dovoljenjem iščem za te nujne potrebe dobiti kje denar na posojilo, katerega bi povrnil, ko mi dojdejo Vaši misijonski milodari.

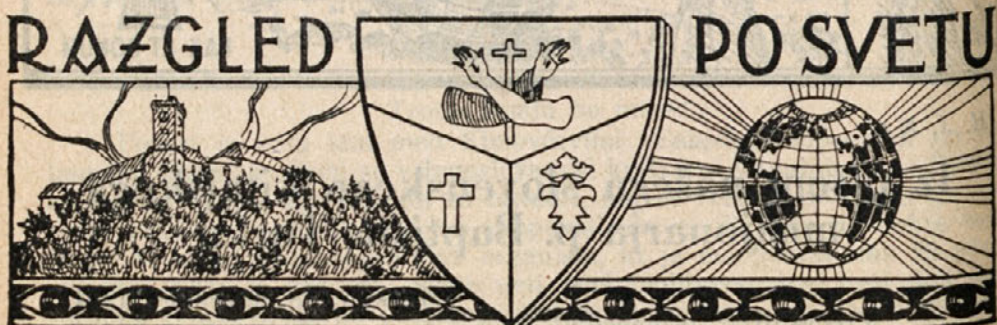

Bog Vam in prečastitim patrom povrni za vso pomoč, da ustno ali v prezaslužnem »Cvetju« priporočate moje misijonske potrebe blagim slovenskim vernikom. Ravno v dneh moje dopolnjene 60 letnice smo tukaj ob prihodu našega preč. apostolskega delegata obhajali slovesnosti: O tem boste brali v »Apostolato francescano«.

Bog daj Vam in vsem preč. patrom in celi slavni provinciji ter vsem dobrotnikom vesele božične praznike in srečno novo leto.

Vaš prehvaležni

p. Peter B. Turk.

† P. Ciril Bračko.

V frančiškanskem samostanu v Mariboru je umrl 11. februarja 1935 ob četrtni na 12 po daljši bolezni p. Ciril Bračko.

Pokojni je bil rojen v Zibiki, okr. Sarje pri Jelšah, dne 1. julija 1880. Gimnazijo je obiskoval v Celju in Kranju. Po končani VII. gimnaziji je vstopil v frančiškanski red in prejel 23. septembra 1905 redovno obleko. Po končanem novicijatu je dovršil gimnazijo v Gorici in nato bogoslovje v Kamniku in Ljubljani, kjer je bil dne 14. julija 1910 posvečen za mašnika.

Po končanem bogoslovju so ga leta 1911 poslali redovni predstojniki v Maribor, za kaplana in kateheta. Dodeljen je bil osnovni šoli v Krčevini. Bila je to v dobi, ko je bila šola utrkovistična in so začeli uvajati nemške razrede. Bila je to doba najhujšega narodnega boja, boja za obstanek slovenskega pouka na tej šoli. P. Ciril je z vso odločnostjo vztrajal in se boril za slovenski jezik na tej okoliški šoli, zato ga je nemško-nationalna »Marburger Zeitung« v svojih uvodnikih opetovano počastila z laskavim »Windischer Hetzkaplan«. Bilo je to za časa delovanja proslulega šolskega

upravitelja Wernitznigg-a (beri Verničnik), ki je p. Cirilu skupno z nemškutarskim krajnim šolskim svetom delal vse mogoče težave in ovire. Slo je za ponemčenje Krčevine in Košakov. Temu se je p. Ciril upiral z vso silo in ni klonil pred nasiljem nemškutarskim, dokler ni prevrat ob koncu svetovne vojne prinesel popolne zmage pravični slovenski stvari. Ostal je na tej šoli katehet še do leta 1922. Tega leta je bil izvoljen za predstojnika frančiškanskega samostana in župnega upravitelja pri Sv. Trojici v Slov. goricah, kjer je ostal štiri leta. Nato se je leta 1926 vrnil nazaj v Maribor v šolo k svoji ljubi mladini, dokler ga ni zagrabila bolezen nenadoma, nepričakovano sredi dela, v šoli med poukom. Že spomladi 1933 ga je opomnila lahka kap, pa se je takoj zopet popravil in vztrajal v svojem delu. Na prvi petek v maju lanskega leta pa mu je v šoli nenadoma prišlo slabo; pripeljali so ga domov. Bila je kap, leva roka in noga sta ohromeli. Počasi, zelo počasi se mu je noga nekoliko zboljšala, da je vsaj za silo ob palici hodil po samostanu in bil na koru pri sveti maši. In upal je, da bo še boljše, da mu bo pomladno sonce prineslo novih moči. Pa Gospod je

sklenil drugače. V petek, dne 8. febr. zvečer mu je zopet postalo slabo, zno-va ga je zadela kap, padel je v nezavest, iz katere se ni več zbudil.

Sredi dela ga je zgrabila bolezen, sredi mladine, ki jo je imel tako rad, saj je bil skoraj celo svoje duhovniško življenje katehet, dolgo vrsto let voditelj marijanske kongregacije za dijake, ki jih je z veseljem zbiral okrog sebe in marsikateri se mora ravnó njemu zahvaliti za svoj redovniški, duhovniški poklic. — V najboljši moški dobi ga je poklical Go-

Nov frančiškanski škof.

Iz Rima poročajo, da je bil italijanski škof p. Krištof Terzi imenovan za škofa v Toscani v mestu Massa Carrara. P. Krištof je bil rojen dne 29. septembra 1884 v Capradosso v škofiji Rieti in je bil v frančiškana preoblečen v rimski provinciji dne 7. novembra 1899. Po mašniškem posvečenju dne 25. maja 1907 je študiral tri leta v našem rimskem kolegiju sv. Antona ter postal generalni lektor. To službo je potem v provinciji izvrševal dolgo vrsto let. Po sve-

Franiškanski oddelek na misijonski razstavi v Neopolju.

spod, v dobi, ko je bil še poln moči in volje, da bi delal, delal v vinogradu Gospodovem, delal za ljubo mladino.

Naj počiva v miru!

Premija.

Po zgledu francoske akademije razdeljuje tudi italijanska akademija vsako leto gotovo število premij za literarna dela. Ko je zadnjega aprila zopet razdeljevala te premije, je dobil frančiškan p. Viktorin Facchinetti iz Milana 3000 lir za svoja raziskavanja frančiškanske zgodovine. Časopis, ki se izključno peča s tem vprašanjem, »Studi Francescani«, ki izhaja v Florenci, je pa dobil premijo 2000 lir.

tovni vojni je bil šest let provincijal rimske provincije sv. Frančiška a Ripa in nazadnje rektor serafinskega kolegija v mestu Arteni južno od Rima.

Misijonska razstava v Neopolju. Svetovno znani časopis »L' Illustrazione Italiana« z dne 24. febr. 1935 poroča v krasno ilustriranem članku o misijonski razstavi v Neopolju. — Med ostalimi posveča urednik zlasti veliko pozornost frančiškanskim misijonom. Poudarja veliko delavnost tega reda in njihove prve korake v misijonskih deželah: Maroko, Anatolija, Perzija, Mongolija, Indija, Japonska, Kitajska, Južna Amerika,

Severna Amerika, Mehika, Braziliya, Bolivija. Za tem: Kanada, Filipinski otoki, Mozambiko, dežela Zulu in Libija. Iz vseh imenovanih dežela in pokrajin ima frančiškanski red zastavljene predmete domačinov, črteže tistih dežel in neraziskanih pokrajin. Naposled urednik še poroča, koliko je posamezen red žrtvoval na polju misijonstva dragocene mučeni-

ške krvi. Zopet so frančiškani na prvem mestu. In sicer imajo 629 pahljanih žrtev. Njim slede dominikani s 457 mučenci. Nato družba Jezusova z 214. 7 mučenik imajo frančiškanke iz Egipta. V celoti imajo vsi redovi 1770 mučencev, ki so dali svoje življenje za vero in dosegli nevenljivi venec pri Njem, ki je pravičen in zvest plačnik. R.

Razgled po domačih skupščinah.

Kratko poročilo tretjeredne skupščine v Rožeku na Koroškem.

Ustanovljena je bila leta 1924 od sedaj že rajnega prošta g. Valentina Limpl.

Od tega časa smo se 120 krat zbrali k mesečnim shodom, da v jedernatih naukih svojega voditelja spoznamo redovno pot sv. Frančiška, in da v molitvah in zakramentih zadobimo novih moči za vestno izpolnjevanje stanovskih in redovnih dolžnosti. Leta 1926 smo se slovesno posvetili presv. Srcu Jezusovemu, in l. 1930 se je od naše skupščine ustanovila podružnica v Št. Ilju ob Dravi, da se oddaljenim bratom in sestram olajša pot k shodom. Odcepilo se je tja 20 članov. V letu 1931—1932 so se vpeljali kontrolni listi, ki naj dokažejo v koliko tretjeredniki spolnujejo redovne dolžnosti. Drugi korak za duhovni napredek je bil storjen z vpeljavo sv. ure. Vsak četrtek celega leta opravljajo to sv. uro po 3 člani (40 četrtkov), 2 člana po (12 četrtkov) skupno torej 144 članov. Premišljujoč Kristusovo trpljenje skušajo tretjeredniki združeni s Kristusom, zadostili božji pravici za vse žalitve svoje in grešnega sveta in sprostiti božjo pomoč za vse potrebe krščanskega sveta. Za spreobrnjenje poganov in grešnikov, za mir Kristusov med narodi, za čistost in treznost mladine in za poglobitev verskega življenja po župnijah.

V teku desetih let je bilo sprejetih 125 članov. Umrlo jih je 54. Tako da šteje naša družina 177 članov.

Iz mesečnih prispevkov pri darovanju in drugih zbirkah se je nabralo

2.300 šilingov, ki so se porabili v dobrotelne namene. Za redovno cerkev v Rožeku so se nabavili novi paramenti, en mašni plašč in dva antipendija, kip sv. Frančiška in redovni križ. Za uboge člane se je leta 1930, 1931, 1932 in 1933 priredila božičnica, pri katerih so bili primerno obdarovani.

Da se odpomore velikemu pomanjkanju duhovnikov, se je ustanovil leta 1932 dijaški fond.

V ta fond se je nabralo 1.417 šilingov in 40 grošev. Podpirani so s tem denarjem trije dijaki, ki se pripravljajo za duhovski stan, katere razen denarnih podpor podpirajo še z iskreno molitvijo, da bi vztrajali v svojem poklicu in da bodo enkrat dobri pastirji našega ljudstva.

Na kratko moramo še omeniti, kako smo lansko leto slovesno praznovali 10-letnico obstoja naše tretjeredne skupščine.

V slavnostnem razpoloženju in v prekipevaajočem serafinskem veselju smo se sinovi in hčere sv. Frančiška zbrali v cerkvi sv. Mihaela v Rožeku, da na dostojen in po vsebini duhovno bogat način proslavimo desetletni jubilej tretjeredne skupščine v Rožeku.

Deset leta že raste in procvita Frančiškova družina v Rožeku in celi dekaniji rožeški ob molitvah, naukih, shodih, zakramentih in daritvah sv. maše.

Na praznik rožnovenske Matere božje smo začeli ta slavnostni dan z daritvijo sv. maše. Bile so tri sv. maše, pri katerih so tretjeredniki in tudi drugi verniki polnoštevilno pristopili k angelski mizi.

Res slavnosten dan, ko smo z bogastvom božje besede in božje milosti bili duševno poživljeni in pokrepčani. Ker z bogastvom božje besede, ki so jo kot plodovito seme z ljubeznijo in vnemo sejali v naše duše p. dr. Roman Tominec iz Ljubljane. Z veseljem so se odzvali našemu povabilu, za kar se mu predstojništvu pristrčno zahvali.

Popoldne je bila procesija za jubilejni odpustek nato sprejem osmerih novincev, pozdravni nagovor očeta Valerijana, vizitatorja in kapucinskega vikarja kapucinov v Celoveu. Nato so bile štiri deklamacije: sveti Frančišek, preobleka, obljuba, nauki sv. Frančiška pred smrtjo, slavnostna pridiga p. dr. Romana Tominca, pete litanijske in zahvalna pesem.

Razšli smo se nato pokrepčani z angelskim kruhom in poučeni z besedo božjo, radostni in srečni na svoje domove. Le. preneglo je minul ta slavnostni dan.

Razšli smo se s trdnim sklepom, da se bomo še trdneje oklenili tretjega reda v molitvi, delu in trpljenju za zveličanje lastne duše, še bolj pa delovali za dušni blagor svojega bližnjega.

Vsa čast in zahvala pa velja za Bogom in serafinskim očetom svetim Frančiškom za obstoj in razvoj tretje-

redne družine v prvi vrsti našemu skrbnemu in neutrudljivemu voditelju g. župniku Jožefu Doberniku, ki z serafinsko ljubeznijo moli, dela in skrbi za dušni in telesni blagor faranov in tretjerednikov. Bog mu bodi za ves trud, skrb in ljubezen obilen plačnik.

Mi ga pa ponižno prosimo, da bi nam bil še nadalje naš skrbni oče in voditelj skozi to dolino solz, da ž njim vred dospemo v srečno pristanišče nebeške domovine, ker šele tam se bomo mogli vredno in dostojno zahvaliti.

Cecilija Wurzer
tretjerednica rožiške skupščine.

Iz Celja.

26. do 28. januarja smo imeli pri nas celodnevno češčenje in obenem vsakoletne duhovne vaje za ude III. reda. Vodil jih je oče Ivan Reberc iz Varaždina v veliko zadovoljnost vseh tretjerednikov, ki so se prav pridno udeleževali te lepe pobožnosti.

Shod III. reda imamo sedaj vsako prvo nedeljo ob treh popoldne in ne več ob eni uri kakor do sedaj. Da je ta ura veliko bolj pripravna se vidi iz tega, ker je sedaj cerkev pri shodu polna, kar se poprej ni dalo trditi, ker je bila res malo prenerodna ura. Tako gremo tudi mi s časom naprej.

PRILEDIL E. BOJC:

Obračun našega krščanstva

Kakor mogočna pesem višje ljubezni se vrste Kristusove besede: »Kar ste napravili enemu mojih najmanjših, ste meni storili.« (Mat 25, 40). — »Ljubi Boga iz vse svoje moči,« to je največja zapoved in prva; druga pa je tej enaka: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.« (Mat 22, 31.) — »Blagor ubogim v duhu.« — »Gorje vam, bogatinom, vaša tolažba je zastonj.« (Luk 6, 24.) — »Daj vse, kar imaš, revežem in imel boš zaklad v nebesih.« (Luk 18, 22.) — »Kadar daješ miloščino, naj ne ve levica, kaj dela desnica.« (Mat 6—3.) — »Kdorkoli te za kaj prosi, daj mu in od tistega, ki hoče dati, se ne obračaj.« (Mat 5—42.) — »Vsakemu prosečemu daj in če ti kaj vzame, ne terjaj.« — Ali pa besede ljubezni do grešnice: »Kdor je čist, naj prvi vrže kamen vanjo. Jaz te ne bom obsojal, pojdi in ne greši več.« (Jan 8—1.) Da, in tudi besede: »Reveže imate vedno pri sebi, mene pa ne; storila je dobro delo, ko me je mazilila za pogreb.« (Mat 26, 6.) To je pač odobravanje vseh onih dobrih del, ki v imenu božjem dajejo hrano tudi osebnostnemu duhu, plemenit-

tijo mišljenje, oživljajo naša čustva, da bi napravili bivanje na tem svetu manj živalsko in manj grobo, manj obupno in razbito. Saj s tega višjega krščanskega smisla in božjega namena je potrebno spremeniti bogastvo včasih v umetnost, vzgojo in muziko, ki dvigajo pogled od snovi v duha in osvobodijo človeka od zgolj ubijajočih in nizkih opravkarskih zaposlitev. Po tem zgledu lahko storiš sočloveku vsak dan mnogo dobrega. — Po vnebohodu Odrešenika so si kristjani v prvih stoletjih pod vodstvom apostolov in njih učencev uredili »skupnostno življenje« potem, ko so imetje posameznika prodali in delili. Družina pa je bila podlaga v njih občestvu. Oblika podpor je bila največ v hrani. Mnogi gledajo v tem komunizem: po duhu, zaradi katerega se je prvi kristjan odrekel snovi zasebne lastnine in pa po svobodi, s katero je to storil. Ananija in Safira nista bila kaznovana zato, ker sta pridržala nekaj zase, ampak zato, ker sta to prikrivala in se lagala.

Zapovedi ljubezni so apostoli še dopolnjevali in razlagali: »Če razdelim revežem vse svoje premoženje, a ljubezni nimam, nič ne koristi.« (Kor 13, 3.) — »Če namreč kdo brata ne ljubi, ki ga vidi, kako naj potem ljubi Boga, ki ga ne vidi.« (Jan 4, 20.)

Cerkveni očetje in dobrodelnost.

»Didahe«, nauk dvanajsterih apostolov, združuje zadevne krščanske karitativne nauke. Poudarja pa se tudi previdnost: »Segreti se mora miloščina v tvojih rokah, dokler nisi spoznal, komu naj jo daš.« — »Gorje tistim, ki posedujejo, a vendar prejemajo.« Dalje naroča ista Didahe, naj se volijo za škofe in diakone samo »možje, polni ljubezni in brez pohlepa po denarju.« — »Vi škofje in diakoni, skrbite za Kristusov oltar, t. j. za vdove in reveže.« Morajo pa gledati, od koga prejemajo denar, ki mora biti pravičen. Kdor se hrani s krivičnim blagom, ne more dvigati čistih rok do Boga, njegova molitev ne bo uslišana, če se darovalec ne spokori.« »Ne recite, da brez njih darov ne morete prehraniti revežev. Če je treba, rajši trpite lakoto, kakor da bi od slabih kaj vzeli. Iz častnih dobrotnikov-vernikov torej hranite in oblačite potrebne; zlasti pomagajte jetnikom. Kdor nič nima, naj hrani in prihranje dá tem. Vsem potrebnim se mora izkazovati dobrota brez razlike. Najostrejšo kazen pa zasluži delomržež, ki sprejema podpore. Zato naj se darila izročajo škofom (radi večje avtoritete). Grešniki in nepravičniki, naj se podpor ne udeležijo. Takrat so obstojale takozv. »Agape« (skupni obedi po službi božji), ki so se pa pozneje prepovedale (v 4. in 5. stol.) ter »oblacije« (darila v naravnih; n. pr. olju, vinu, zelišču, medu i. dr.). Mnogo je storila tiha zasebna dobrodelnost: skrbeli so za uboge, bolne, pokopavali umrle, reševali sužnje in jetnike, zasledovance in pregnance, vdove in sirote. O verskih osebnih zadevnih žrtvah priča pismo papeža Klementa (1 Kor 55): »Poznamo mnoge med nami, ki so se dali vkovati v verige, da bi druge osvobodili, mnogo jih je šlo v hlapčevstvo in s plačilom so hranili druge.« Postiti se za druge ni bil redek pojav.

Izmed velikih cerkvenih očetov sicer ni nihče kaj izčrpnjega napisal o dobrodelnosti, pač pa je mnogo raztresenega, n. pr. sledeče: »Ljudje so se navadili gledati v zasebni lasti nekaj svojega brez Boga in priznavanja njegove dobrote in gospostva, od tod zloraba lastnine; zemlja pa je last vseh enako, zato bi morali deliti; to je dolžnost, ne pohlepnost.« — In Ambrozij opominja (De Nabuthe, 1, 2) lastnike latifundij: »Kam pa tirate vaš divji pohlep, bogatini? Zemlja je vendar skupna vsem, bogatim in revežem; kako si morete zemeljsko pravico sami prilaščati? Narava vendar ne pozna nobenih bogatinov, ampak pusti, da se vsi rode

revni; saj ne pridemo na svet v dragocenih oblačilih in z zlatom in srebrom. — »Blagor tistim, ki jih hvalijo reveži na lastne ustnice.« — Sv. Avguštin pa pravi: »Ne upaj na varljivo bogastvo, da ne boš bogat zaspal in se zbudil reven.« V srednjem veku se je večkrat naglašalo: »Boljše je odreči lačnemu kruh, kakor če bi preskbrljen s hrano zane-marjal pobožnost.« Papež Gregor I. zaključil vrsto cerkvenih očetov; rekali so mu zadnji Rimljan, ker je bil človek strogega pravnega čuta, a škofovske miline.

Nauki cerkvenih očetov o karitativnosti so skupaj tile:

1. Niti ni uboštvo na sebi dobro, niti bogastvo slabo; gre za rabo. Tudi bogatino je pot v nebo odprta. (Sinoda v Gangru, 340.) Resnično reven je tisti, ki malo pogreša, resnično bogat pa oni, ki je prijatelj božji.
  2. Nihče nima neomejene pravice čez svojo posest; ker nihče nima nič od sebe, vse je od Boga zaupano, ki mu končno vse pripada; zato morajo biti dobrine po njegovi volji razdeljene; kdor ima več kot rabi, mora dajati drugim, če treba, z velikimi žrtvami.
  3. Odločno so se očetje protivili rimsko-pravnemu lastninskemu pojmovanju, kar tiče zunanjih reči; resnično osvojiti si moremo le milosti in kreposti, ki edine imajo trajno vrednost.
  4. Vprav v tem, da dajemo proč, dobivamo šele zunanjo posest popolnoma zase; ker nam tako postaja zaklad v nebesih, ki ga ne more nič uničiti.
  5. Nihče, ki je resnično reven, ne sme biti pri dajatvah izključen. Vendar naj se krepostne ubožce posebno podpira.
  6. Pogoj resnične radodarnosti je: rad, iz usmiljenja, zaradi Kristusa deliti.
  7. Ne gre toliko za to, koliko daš, ampak, s kakšnim čutom. Zato morajo tudi reveži in berači med seboj delati dobrodelno. Nihče naj ne misli, da ga bodo le veliki darovi prikupili Bogu.
  8. Osebnostno vežbanje v karitativnem udejstvovanju je boljše od daril.
  9. Popolna podaritev posestva je dobra, a ne obvezna; sme se pa izvršiti le tedaj, če se s tem tuje pravo ne krši; zlasti družina ne sme biti oškodovana.
  10. Reveži morajo biti skromni in moliti za darovalce. Končno mora vsakdo z delom skrbeti za obstanek.
  11. Tudi samostanci naj dajejo miloščino, za kar naj si dobe sredstva s postom in delom.
  12. Kristus je središče in cilj pomoči potrebnim, naj se pomaga Njemu v njegovih potrebnih bratih in sestrah, iz hvaležnosti za njegovo odrešeniško ljubezen, ki zajema vse ljudi.
- Če primerjamo te nauke očetov z onimi prvih stoletij, najdemo naravno spojnico v vseh bistvenih točkah; osnovno pojmovanje se ni izpremenilo.

Škof Ciprijan je dejal: »Reveži naj se dobro oskrbe, da ne oslabe na veri.« Izmed velikih osebnosti je znan kot poseben pospeševatelj dobrodelnosti še sv. Hieronim, dalje sv. Bazilij in sv. Krizostom, ki se je predvsem brigal za sužnje. Tudi milanski škof Ambrozij, Fabiola, Melania, Paulin iz Nole (l. 409) in drugi.

Rim se imenuje po papežih, ki so od svojega početka bili glavni oporniki dobrodelnosti, »predsedstvo zveze ljubezni«. Ustanovili so tam tudi »patrimonium Petri« za dobrodelne namene. Kljub preganjanju je imela v tej dobi karitativnost velik uspeh na zunaj in na znotraj.

(Dalje prihodnjč.)

DR. TIHAMER TOTH — F. T.:

Dejavnost

Fantje ničesar ne spoštujejo bolj kakor pogumno dejanje. In po pravici! Saj je to ena najlepših moških lastnosti. Toda kaj je dejavnost?

Zlasti ne sanjarstvo. Marsikateri fant izvrši velična junaštva — a samo v svojih mislih. Svojemu prijatelju pripoveduje čudovite reči, ki jih je vse doživel včeraj — v sanjah; drugega obliva kurja polt. Vendar to ni še nobena dejavnost! Rešiti težko računsko nalogo, pravilno posloveniti metrsko dolge stavke kakega Livija¹, boriti se zoper svoje napake — skratka: delati in ne sanjati, to je dejavnost!

Prav tako malo je dejavnost nepremišljena preneglica, ki je tudi prekletstvo za marsikaterega fanta. Strmoglaviti se v nevarnost (>Bo že Bog pomagal!<); brez premiselka odgovoriti na sleherno vprašanje, ne puščati vnamar priložnosti, ki zavajajo v greh, družb, knjig, kinematograf, temveč naravnost stikati za njimi — vse to ni še nobena dejavnost! Vsega se lotiti in nato pustiti, tudi ni dejavnost. Danes se začne učiti francoščine; čez kak teden se ogne težavam in vrže francosko slovnico v kot. Nato zbira znamke, pa samo tri dni; potem izgubi zanimanje, se ne zmeni več in se posveti sportu. Dva tedna vadi, kar se da, vsak sport mora poskusiti. Tretji teden je vsega sit in pusti. To ni nobena dejavnost!

>Prej preudariti, potem tvegati,< to se pravi, nalogo, vprašanje je treba prej premotriti, okoliščine prej raziskati. Če pa izprevidiš, da moraš napraviti ali da je vredno truda, naj te ne odvrne nobena stvar; naj velja še toliko odpovedi, vztrajnosti in samozatajevanja, vseeno, storiti je treba, dolžnost je. To je dejavnost, to je pravi moški značaj.

¹ Tit Livij (59. pr. Kr.—17. pr. Kr.), rimski zgodovinar.

Pusti znanost, ki hrani napuh, »spoznanje, ki napihuje«, da prideš v posest tiste znanosti, ki te dela ponižnega in svetega, namreč »ljubezni, ki zida«. Vadi se v ponižnosti in spoznavanju svoje ničevosti in malovrednosti. Potem pride Bog k tebi, te razsvetli s svojo lučjo, v skrivnosti vseh skrivnosti te bo učil tiste čudovite znanosti, o kateri je rekel Jezus: »Slavim te, Oče, Gospod nebes in zemlje, da si to prikrl modrim in razumnim in razodel malim.«

Lamennais.

Pax
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Kdor noče na stara leta biti sam sebi in drugim v nadlego, kdor hoče tudi na stara leta, ko ne bo mogel več vršiti svojega poklica, živeti od svojega dela, naj se vpiše v Podporni odsek III. reda.

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom petih let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od do-brote bližnjega;
3. ne sme biti star nad 55 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnjega pojasnila, se lahko pismeno ali osebno obrne na »Podporni odsek III. reda v Ljubljani, Marijin trg 4« ali na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani«.

Neka oseba je plačevala tri do štiri leta prispevke v devetem razredu podpornega odseka, zdaj pa je slučajno prišla v denarno stisko vsled težke operacije in nikakor ne more več plačevati. Ali bi mogla dobiti kaj denarja nazaj?

Praviloma ne bi mogla dobiti ničesar, ker to, kar je vplačano, je vplačano. Toda kakor je bilo že večkrat v Cvetju omenjeno, ima vsakdo pravico, da lahko prestopi iz višjega razreda v nižji razred in iz nižjega zopet v višji, samo da plača prestopnino 5 Din ter vrne polico podpornega odseka, da mu potem izstavimo novo. Tudi omenjena oseba, ki je vsled operacije prišla v težko denarno stisko, lahko to napravi. Iz devetega razreda lahko prestopi v prvi razred in to kar je odvisno, to je od vsakih 100 Din, ki jih je plačevala v devetem razredu, lahko dobi 80 Din nazaj. Pozneje pa, ko se ji bodo razmere zboljšale ima možnost, da lahko ponovno vstopi v višji razred, ter doplača to, kar bi nastalo razlike med višjim in nižjim razredom. Ta možnost je edino, po kateri more kak član podpornega odseka dobiti vplačani denar nazaj in kljub temu ostati še nadalje član podpornega odseka III. reda. Seveda pa mora po tem, plačevati prispevke pač za tisti nižji razred, v katerega je prestopila.

Ali se takemu, ki je vplačal za nekaj let ali morda tudi za pet let nazaj, popravi na polici podpornega odseka dan vpisa? — B. H.

Dneva vpisa na polici podpornega odseka nikakor ne popravljamo. Vpisal se je pač tistega dne, ki je vpisan na polici, pri nas je pa zabeleženo, koliko je vplačal bodisi za naprej ali tudi za nazaj. Pravico prejemati pokojnino pa bo vsakdo dobil šele po preteku petih let od dneva vpisa. Tisti, ki je vplačal nekaj za nazaj, bo imel pač toliko večjo pokojnino kakor tisti, ki plačuje samo za tekoče. Potrdila koliko je kdo vplačal

ima vsak sam, lahko se pa obrne tudi pismeno ali osebno na nas, pa bo prejel tudi pismeni odgovor.

In še nekaj je, ako bi vsakemu, kateri plača za nekaj let nazaj hoteli popravljati na polici podpornega odseka dan vpisa, bi to ne samo ne bilo prav, ker vpiše se vsakdo samo enkrat, ampak tudi naravnost nemogoče, ker nekateri plačujejo v obrokih in bi morali potemtakem pri vsakokratnem obroku popravljati polico ali pa izstavlјati novo.

Nove knjige

Javornik Mirko: Srečanje z nepoznanimi. Knjiga o potih in o ljudeh. Ljubljana 1934. Založila Delavska založba. Cena vez. 40 Din, broš. 25 Din.

Mladi pisatelj nam podaja tukaj potopis. Ni hotel opisati svoje poti z motorjem preko Italije, Riviere, Pariza in Nemčije v sklenjeni zaporednosti. Ne, pisatelj nam tu prav za prav podaja štiri novele v katerih on ni samo gledalec barv in likov, ampak tudi kot soigralec v drami, ki jo je zajel na poti. Svojo pot nam opisuje v štirih novelah, ki se gode v Julijski Krajini, ob zgornjeitalijanskem jezeru, v Nemčiji in v Marseju. Vsaka izmed njih ima drugačen vonj in drugačno tragiko.

Tul Ivan: Zdravje bolnikov, šmarnice. Naroča se potom naših knjigarn ali pa naravnost iz Gorice Libreria cattolica, Piazza Vittoria 11. Cena 12 lir.

Krški škof dr. Josip Srebrnič je poslal pisatelju pismo sledeče vsebine: »Vaša knjiga je res krasna, mnogo ste molili, ko ste jo sestavljali in mnogo truda ste vložili vanjo, še več pa ljubezni do bolnikov, katerim je knjiga posvečena. Naj bi jim odpirala spoznanje, kako dragoceno lahko porabijo svoje stanje v posvečenje svoje lastne duše in v uredničenje namenov, ki jih ima Bog z nami in z družbo kateri pripadamo.«

Dr. o. Ante Crnica: Glavni dogodaji iz povijesti preslavne Gospe od Zdravlja. Split-Dobri. Izdala uprava svetišča Gospe od Zdravlja. Šibenik 1934. Cena 5 Din.

Čudodelna Gospa od Zdravja, katera se z veliko pobožnostjo časti v frančiškanski cerkvi v Splitu, je daleč naokoli znana zaradi čudovitih ozdravljenj in nešteto drugih milosti, katere je dala in jih še vedno deli svojim častivcem. Dr. Ante Crnica v tej knjižici navaja posebne dogodke, v katerih je Mati božja od Zdravja tekom stoletij pomagala vernemu splitskemu ljudstvu in vsem, ki so se k njej zatekali. Ljudstvo iz Dobrija ji je iz hvaležnosti postavilo prvo kapelo, pomagalo, da se je postavilo njeno sedanje svetišče, okrasilo njeno sliko z zlato krono in ji darovalo razne dragocenosti v znak hvaležnosti. Veščim hrvatskega jezika, knjižico toplo priporočamo.

Dr. Josip Srebrnič, škof krški: Pastirska poslanica za korizmu v letu 1935.

Krški škof, nam vsem dobro poznani dr. Josip Srebrnič, je izdal za postni čas posebno okrožnico, ki je prirejena zlasti za pripravo drugega evharističnega kongresa v Ljubljani. V njej razpravlja o sodobni človeški družbi ter o velikih nevarnostih, v katerih se družba nahaja. Poudarja, da se družba sama od sebe nikakor ne more rešiti, razen s pomočjo evharističnega Zveličarja. Le nova, v duhu evharističnega Zveličarja vzgojena mladina, more prinesiti v državo mir, pravo svobodo in obnovo družine s pomočjo apostolata katoliške akcije.

Vsem, ki so večji hrvatskega jezika, poslanico toplo priporočamo.